DANSATORII LUI MÜLLER

dramă în două acte
de Ákos Németh

Traducere de Ildikó Fank

PERSONAJE:

FERI HORVÁTH
BARON
IEPURE
ERIKA } membrii trupei de dans „Müller”
RITA
JUTKA
ANDREA

IMPRESARUL
EDIT KASS, critic de dans, patruzeci de ani
STRĂINUL ÎN HAINE DE PREOT

Periferie

BARON: Mai ai vreo țigară?

(Pauză)

HORVÁTH *(holbându-se în flacara unui chibrit)*: S-a terminat, frățioare. Adună-ți lucrurile şi-ntinde-o! *(Pauză)* S-a ars, dragul de el.

Baron îl priveşte mut

HORVÁTH *(desenând pe mână cu chibritul înnegrit)*: Mi-am promis câte-n lună şi în stele... De-ar fi cerul o coală albă... Aş fi în stare să jur oricui fidelitate oricui pe ea!

Baron surâde rece

HORVÁTH: Dă-mi piatra aia. Cioburile ar face ca noaptea să sune ca un clopoțel.

BARON *(liniştit)*: Stai odată liniştit.

HORVÁTH: Nu ți-e frig la spate lipit de zid? Atunci mă pun şi eu pe spate. Dacă acum ar sta aici un vagabond îmbrăcat în hainele tale şi te-ar privi în ochi, te-ai mira doar.

Cârciumă

HORVÁTH: Dac-ai auzi cum îmi bate inima! Ca o unitate de cavalerie... Numai inimile pure bat aşa.

BARON: Ar trebui să plecăm naibii odată de-aici, altfel vom înnebunii cu toții. Ce o să-i spui Ritei c-ai întârziat atât de mult?

HORVÁTH: Nu datorez socoteală nimănui. Dacă nu-i convine poate să plece. Tu şi cu mine datoram socoteală doar nemernicului ăluia... Tu mai crezi în el?

BARON: Îți comand o cafea. Ce loc împuțit. Mai câteva săptămâni ca astea şi mi-e teamă că vom devenii clienții casei. Se mai întâmplă că omul să nu se mai poate imagina într-un alt loc decât unde a nimerit odată întâmplator.

HORVÁTH: Auzi? Nişte oameni aleargă pe strada. Cine sunt ei şi oare de ce aleargă? Omul a ajuns să se simte ca într-un acvariu. Nu mai înțeleg ce a devenit totul. Până şi Rita... *(Se gândeşte)*

BARON: Ar tebui să comit o mare nemernicie. Să mă remarc. Ha-ha-ha, ce s-ar căca pe ei!

HORVÁTH: Poate ar trebui să fim catolici. Aia măcar au sprijin... Le cunoşti povestea?

BARON: Evanghelia?

Un apartament

HORVÁTH *(apleacat pe fereastră)*: Cum se rostogolește pietricica pe tinichea. *(Aruncă mai multe)* Așa s-ar rostogoli și amintirile mele. Dumnezeu cu voi! Adieu! Așa le-aș spune. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Dumnezeu să vă binecuvânteze!

RITA *(intră)*: Pe cine saluți?

HORVÁTH: Baron a plecat?

RITA: Pândești întruna strada.

HORVÁTH: Ai făcut ceva de papa?

RITA: Unde ați fost de fapt... iarăși? *(Către sine)* L-ați căutat, așa e?

HORVÁTH: L-am căutat... pe cine?

RITA: Păi, despre cine vorbim, spune-mi!?

HORVÁTH: Și când l-a așteptat Erika în gara? Și încă cât timp! I-a scris lui Andrea când ajunge.

RITA: A mințit.

HORVÁTH: Dacă minte el, atunci mint și eu.

RITA: Mai încet, Jutka doarme înăuntru.

HORVÁTH: Ajunge omul în sfârșit acasă și ce-l așteaptă?

RITA: Tu aici nu vii acasă.

HORVÁTH: Dar unde?

RITA: Ai uitat unde suntem?

HORVÁTH: Anotimpurile au luat-o razna. Ba plouă, ba arde soarele... dacă n-aș ști în ce lună suntem, nici n-aș crede.

RITA: De ce râzi?

HORVÁTH: Dac-ar fi Baron aici ar întreba, păi, în ce lună suntem? Pe tine, firește, nu te poate surprinde așa ceva - săptămânile, lunile și banii... tu le ții socoteala. Nu-i așa, îngerul frumos al inimii mele?

RITA: Poți să râzi.

(Pauză)

HORVÁTH: Ce frumoasă ești astăzi! Ca o icoană. De-aș fi pictor...! *(Rânjește)* Te-aș picta Madonă somnoroasă cu gât lung. Mâinile ți-ar fi lungi și privirea lungă. Ai putea să-ți arunci rimelul. O Sfântă Fecioară gotică din vremea declinului. Cu ochi verzi. Îți place El Greco?

RITA: Eu pe tine te plac.

HORVÁTH: Auzi? Ce-i cu muzica asta?

RITA: Ieri... am visat cu noi.

HORVÁTH: Ce-i asta? Ce-i asta? Abia se aude. Doar chinuie omul.

RITA: M-ai bătut în vis. Ce vis!

HORVÁTH: Ce cartier!

RITA: Ar trebui să-l aşteptăm pe poştaş în stradă. Probabil că îi e frică de voi şi ne ocoleşte cuibul cel drag.

HORVÁTH: Nu-i e frică, numai că n-are ce să ne aducă.

RITA: Hai să dispărem de-aici. Să fugim! Ştiu de câtevă zile că Müller ne-a părăsit definitiv. Nici măcar o telegramă nu ne va trimite că ne aşteptă undeva.

HORVÁTH: Cum adică ştii?

RITA: Simt.

HORVÁTH: Prea puțin. Trebuie să ne scoată din căcat.

RITA: Cei doi băieți or să plece în curând.

HORVÁTH: Crezi?

RITA: Numai cine-i orb nu vede.

HORVÁTH: N-au unde să plece.

RITA: Hai să plecăm şi noi, te rog.

HORVÁTH: Ce spectacol am fi capabili să facem? Din ce am trăi?

RITA: Peste o săptămână expiră chiria apartamentului. Müller n-o să ne trimită bani. Până acum n-a trimis de nicăieri. Dacă mă gândesc bine, acum ar trebui să fie în Berlinul de Vest...

HORVÁTH: Berlinul de Vest nu mai există.

RITA: Problema cu noi este că...

HORVÁTH: Da?

Rita nu este atentă

EDIT *(intră)*: Bună ziua.

HORVÁTH: Ia te uită! Deci dumneata, Edit? Bine ați venit în celula condamnaților la moarte.

RITA: Bună.

EDIT: Ce frumoasă te-ai făcut, fata mea.

RITA: Vezi, nici despre noi n-o să mai scrii critici. Probabil că trupa ni s-a desființat.

EDIT: Ați dat faliment? *(Pauză)* Nu pot să vă ajut. Lumea noastră e frumoasă, e perfectă, dar de ajutat nu pot să vă ajut.

HORVÁTH: Să nu vă pară rău. Ce treabă aveți cu noi? Edit, dumneata eşti critic de dans, te vei descurca oricum. O să scrii şi explicația eşecului nostru.

EDIT: Dumneata faci mişto acum. Asta mă jigneşte. Mie îmi pare foarte rău de voi.

HORVÁTH: Asta nu mă ajută cu nimic. Mai bine mi-ați da un sfert de milion să plătesc datoriile. Adică pe cele mai urgente.

EDIT: Poate ar trebui să plecați în provincie.

HORVÁTH: Dar ne este bine aşa. Putrezim aici între cei patru pereți împreună ca să nu-şi mai simtă nici unul dintre noi atât de apăsătoare singurătatea. Aproape că vorbesc ca un poet, nu vi se pare? Adică bat câmpii. Dar cum altfel să vorbească un dansator? Jur că mi-aş scrie memorile dacă cineva ar fi interesat de ele!

EDIT: Dumneata eşti atât de naiv încât am început să te plac. Şi inocența are mai multe nivele.

HORVÁTH: Fumați prea mult, se simte la voce. Ce spuneați? Câți ani aveți? Vă dau vreo patruzeci. Semiobscuritatea vă prinde bine. Acum sunteți chiar plăcută. Doar vocea aia...

EDIT: Vi s-a mai spus că sunteți bădăran?

HORVÁTH: Ştiți că mă enervează cum zâmbiți? Nu vă stă bine amabilitatea.

EDIT: Sunteți supărat pe mine.

HORVÁTH: Doamne fereşte!

EDIT: Cum să nu. Aveți şi de ce.

HORVÁTH: Nu-mi mai zâmbiți aşa că vă tai.

RITA: Terminați odată vă rog. Mă doare capul.

HORVÁTH: Vaită-te doar. *(Iese)*

RITA: Pun de-o cafă. *(Iese)*

ERIKA *(intră)*: Tu aici?

EDIT: Bună, Erika.

ERIKA: La mine ai venit?

EDIT: E foarte apăsătoare atmosfera la voi.

ERIKA: Doar nu te simți stânjenită? Hai, dă-ți drumul!

EDIT: Ăştia îți vorbesc despre mine.

ERIKA *(batjocoritor)*: Aşa e.

EDIT: Îți fac capul calendar. Cum îndrăznesc să deschidă gura? Vulturilor!

ERIKA: Eşti bolnavă?

EDIT: Când deschid gura le poți vedea mațele. Vor să devoreze totul. Dragoste... Mi-e scârbă de ei.

ERIKA: Dragoste? Cu tine n-am să fac copii, asta e clar.

EDIT: Ştiu că eşti prea sigură de cât de mult însemni pentru mine.

ERIKA: Sunt frumoasă?

EDIT: Mă-ntreb numai... Cum să nu vin aici, ce altceva aş putea face?

ERIKA: Te bălbăi?

ERIKA: Nu râde de mine.

ERIKA: M-am săturat de tine.

EDIT: Te rog!

ERIKA: Ajunge.

EDIT: Cum poți să...

ERIKA: Vrei să te culci cu mine?

EDIT: Cum poți fii aşa ordinară?

ERIKA: De asta eşti tu îndrăgostită de mine!

EDIT: Numai de n-ai râde.

ERIKA: Iar ție îți tremură stomacul, firește. Te vaiți ca un câine bătut. Îmi aştepți mângăierea. Să mă spăl înainte?

Edit se şterge la ochi

ERIKA *(zâmbeşte)* Mă iubeşti?

EDIT: Nemernica mică. Ai uitat câte îmi datorezi.

Erika iese râzând, trânteşte uşa

EDIT: A încuiat-o... Doamne, şi eu am ajuns să mă uit după ea prin găura cheii. Deschide, te rog, deschide... Doamne, oare mă aude măcar? Mi-a pierit vocea... gâtul mi-e uscat de parcă... cât e de cald aici! Deschide, te implor. Îți explic totul. *(Plânge. Îşi pudrează pe fața urmele plânsului. Iese)*

Jutka intră somnoroasă

ERIKA *(intră)*: A plecat?

JUTKA: Am auzit-o aici scărpinând uşa ca o pisică.

(Pauză)

ERIKA: Mă cac în părerea tuturor. *(Se machiază la oglinda mare)* Te-ai odihnit?

JUTKA: Dacă dorm adânc, de multe ori mă sperii când mă trezesc. Cât suntem de vulnerabili în somn. Nu ne gândim la nimic. Dacă nu ne mai putem întoarce? Dacă ne pierdem conştiinţa...

ERIKA *(cu hotărâre)*: Da, mă tirez. Degeaba nu întrebi, eu ştiu că ştii. Aici te simţi de parcă ar trece totul pe lângă tine. Ceva nu se întâmplă. Nu mai sunt de şapteşpe... *(Pauză)* Dacă ţi-aş fi eu mătuşă, nu te-aş lăsa să dormi atât. De ce nu te-ntorci la ea? Eşti încă tânără. Te-a crescut până acum, o să-ţi dea bani şi de acum încolo. Pur şi simplu trebuie procedat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

JUTKA: Când am fost copil, de multe ori credeam despre ea că este o pasăre îngrozitoare. Se apleca noapte asupra mea...

ERIKA: Cum arăt astăzi?

JUTKA: Probabil c-ar trebui s-o ucid.

ERIKA: Şi-acum gândeşti ca un copil încă.

JUTKA *(se-ntinde pe canapea, închide ochii)*: Şi eu am să plec de-aici.

ERIKA: Da, arăt bine de tot. Soră-mea a născut acum doi ani şi în ce hal îi atârnă sânii! Eu, doamne ajută, sunt încă într-o formă bună. Dumnezeule mare, ce m-aş face dacă n-aş avea nici asta. Doamne. *(Pauză)* Omul se simte real doar atunci când se uită în oglindă.

JUTKA: Tu crezi în Dumnezeu, nu-i aşa?

ERIKA: De când te interesează aşa ceva?

JUTKA: Lasă-mă să dorm.

Erika dă din umeri, iese. Baron intră. Deschide sertarele. Se aşează lânga Jutka, o sărută

(Deschide ochii) Müller...

BARON: Dormeai?

JUTKA: Mă gândeam doar. Peste zece ani voi fi deja celebră. Aici trăim că într-o cutie. Ai loc doar pentru gânduri.

BARON: Vrei să pleci şi tu?

JUTKA: Nu ştiu. Nu ştiu nimic. Sentimentele mele... pisică între porumbei. Cine naibă ştie ce va fii mâine? Poate o să plecăm de-ici...

BARON: Numai pe Müller îl am în cap zilele astea, tot timpul pe el. Oare ce face acum, la ce se gândeşte?

RITA *(vine împreună cu Horváth)*: Imaginaţi-vă c-am ieşit să pun de-o cafea şi am uitat să aprind focul.

BARON: Pari obosită.

RITA: Nici eu n-am dormit azi-noapte. N-are importanţă. Baron, a plecat Edit Kass?

BARON: A fost aici?

HORVÁTH: Când nu e aici?

JUTKA: Cum bat clopotele! E o biserică pe undeva prin apropiere.

HORVÁTH: Ceasul mi-a rămas în urmă.

BARON: Bătaia clopotelor, asta este un lucru moral. Când am fost copii ne cățăram în turn. Ții minte Jutka? Omul ar crede că-i beat. Cum răsună. De parcă ar fi tot aerul beat că să rezoneze... Clopot! Coardă vocală în gâtul lui Dumnezeu. Omul ar avea chef să se prefacă în aer pur!

RITA: Mai e cafea. Vrei şi tu?

JUTKA: Ce căcatul meu va fi cu noi?

HORVÁTH: Nu pot să umblu pe apă, şi nu pot să împart pâine. Cel care ar fi fost în stare de asta nu e aici. E mai mult ca probabil că eu nu sunt în stare de nimic.

JUTKA: Nici eu nu cred.

HORVÁTH: M-am hotărât. M-am hotărât definitiv: vindem tot ce a rămas. Costumele, camioneta, tot. Fiecare începe să trăiască aşa cum poate. Fiecare primeşte nişte bani şi adio.

ERIKA *(se sprijină de uşa, lângă ea Andrea)*: Ieri erai de altă părere.

HORVÁTH: Cu toții mințim, nu? M-am săturat de amintiri, mă cac pe ele. Mi-am dat sufletul, mi-am dat inima, bătea aici sub nasul vostru, dar nu mai suport. Ultimul spectacol l-am avut acum trei săptămâni. Nimeni n-a fost interesat. Nici măcar voi. Cred că într-adevăr s-a terminat.

ANDREA: Şi acum? Acum ce va fi?

HORVÁTH: Pe el îl iubeau toți, pe mine nimeni. Până şi Jutka... Cine ar crede că o asemenea fetiță poate iubi şi poate dispreţui în halul ăsta? Cine ar fi crezut că toți l-am iubit aşa pe acest şarlatan? A eşuat în salvarea lumii cu noi, este dureros să te trezeşti... Trupă destrămată de vrăbi, fiecare dintre noi se uită doar la cine s-ar putea cuibări? Dacă...

ANDREA: Eu nu vreau să plec de-aici. Totul va fi în ordine. Simt asta, simt. Nici nu mă pot gândi la altceva.

HORVÁTH: Da, dacă l-aş vedea acum... Ne-a umilit. Dacă l-aş vedea acum pentru o clipă... *(Îşi masează tâmpla)*

ANDREA *(pentru sine)*: Eu nu vreau să fac ulcer.

HORVÁTH: Familia... familia este o chestie întunecoasă, o chestie de noapte. Şi cadavrele se descompun în întuneric. Fiecare tremură de ură. De unde aveți puterea să tremurați aşa? Doar nişte bani... nişte bani...ce o să primiți. Şi nimic nu va fi în ordine.

BARON: Ce vânt puternic a început să bată! Tatăl nostru, vântul, ne va fi oaspete. Se plimbă în jurul casei ca un câine care păzeşte turma. Ding-dong, auzi, frate? De ce nu este trupul omului plin de ferestre şi uşi să-l mătură vântul!

HORVÁTH: Ce mai vreți de la mine, hm?

RITA: Baron!

BARON: Sufletele rătăcite pornesc la drum pe vreme din asta. E timpul să-ncepem turneul.

ERIKA: Şi ție, Horváth, şi vouă tuturor ar trebui să vă fie ruşine.

ANDREA: N-aud nici măcar ce spun. Ce tunete!

RITA: Baron, geamul!

ANDREA: Unde e Iepure?

HORVÁTH: Totuşi, ce am putea face?

ERIKA: Eu fac carieră în timp ce voi putreziți aici cu toții.

JUTKA *(către Horváth)*: De ce? De ce te credeai în stare?

ANDREA: Dacă a rămas afara, s-a udat leoarcă.

JUTKA: Ştii ce eşti tu?

HORVÁTH: Ai grijă la gură, broscoi.

RITA: Dă-mi drumul, vântul dărâmă tot!

BARON *(rânjeşte)*: Uite-l acolo! Vine!

JUTKA: Un căcat de nimeni cu cap gol. M-ai înțeles, nu-i aşa?

RITA: Dă-mi drumul, idiotule.

ERIKA: Bani? Despre ce bani tot vorbeşti, fraierule? Sau vrei cumva să fugi de creditori?

BARON: Doar nu vrei să închizi geamul, nu? *(Râde)*

IEPURE *(cade înăuntru, ud complet)*: Domnilor! A venit furtuna!

În doi

ANDREA: Şi Rita? Şi tu?

HORVÁTH: O să ne căsătorim, da. M-am hotărât să fiu fericit, orice ar fi. Nu doresc nimic altceva decât să mă duc la lucru-n fiecare dimineață... Unde? Totuna. *(Entuziasmat)* O să fiu un om obişnuit cu un costum gri, trei copii şi datorii modeste. O să mă uit la televizor. Vai, ce de căcat o să fie! Doamne ajută! Eu voi fi fericit!

ANDREA: De ce râzi?

HORVÁTH: Păi, nu-i o prostie?

ANDREA: Tu... o iubeşti pe Rita?

HORVÁTH: Mult. Ea e femeia vieții mele, trebuie să ştii asta. Ce e?

ANDREA: Nimic. Sunt palidă?

HORVÁTH: Un pic.

ANDREA *(în oglindă)*: Da, cred că mi-ar face bine un pic de aer de munte. *(Îşi pune fard pe faţa)*

HORVÁTH *(nu e atent)*: La naiba! Cât de fericit voi fi!

ANDREA: E ceva mai bine?

HORVÁTH: Se spune că sunt încrezut. Trufaş! Da! Sunt respingător de încrezut! La naiba, sunt totuşi mai presus de toţi, nu? Cine ar zice altceva?

ANDREA: Fii atent.

HORVÁTH: Poate tu, hm?

ANDREA: Îţi place părul meu aşa?

HORVÁTH: Şi asta are o cauză! Cine ar fi... dar cine ar fi de partea mea? Cine ar... da! Cine ar merita asta?

ANDREA: Nici nu mă auzi.

HORVÁTH: Dar se poate ca un om să se cace pe ceilalţi oameni întrecând orice măsură?

ANDREA *(se uită pe geam)*: Or fi plecat ceilalţi?

HORVÁTH: Se poate oare?

ANDREA *(se întoarce)*: Nu te-nţeleg.

HORVÁTH: Ce naiba, am întrebat ceva!

ANDREA *(inocent)*: Dar nu-ţi place de mine?

HORVÁTH: Maupassant-ul ăla avea vârsta mea când i-a apărut brusc sifilisul ereditar. *(Mormăie)* A crezut că orbeşte, îl chinuiau nişte crize groaznice. Şi-a tăiat gâtul, dar a fost salvat şi a ajuns la nebuni. Se târa în patru labe şi-şi mânca propriul căcat. Ultimul lucru pe care l-a scris: „domnul Maupassant a ajuns animal, iată-l”.

Andrea îl sărută

(derutat) Nimic nu putem face fără să rămână nepedepsit.

ANDREA: Şi Rita?

HORVÁTH *(mirat)*: Doar sunt îndrăgostit de ea! Unde-s ăştia? *(Se sărută)*

Acelaşi loc, în doi

BARON: Simt parfum de femeie!

IEPURE: Tu ştiai unde lucrează Erika de două săptămâni?

BARON: Am rămas aici în cacao.

IEPURE: Ştii locul ăla pe strada Herceg? Deci acolo.

BARON: Asta da! Nici n-o credeam în stare!

IEPURE: Aşa-i.

BARON: Asta-mi place, frăţioare. Păi, mi-e foame.

IEPURE: Aici nu se poate mânca liniştit. În apartamentul ăsta te izbeşti tot timpul de cineva.

BARON: A mânca, adică a fura. De când suntem toți pe conturi diferite, simt cum se aproapie moartea de foame.

IEPURE: Deşi ce mare e apartamentul.

BARON: Dar unde-mi sunt ultimi bani deja?

IEPURE: Au fost banii mei, dar hai să nu intrăm în detali.

BARON: Ține-ți gura, nenorocit cu defect de vorbire, ce eşti.

IEPURE: Nici nu se mai observă.

BARON: Admirabil e creat corpul uman! Când stomacului îi e foame, îi e foame întregului om. Oare de ce e aşa?

IEPURE: E pită aici. Şi ceva prăjitură...

BARON *(cu scârbă)*: Ăsta nu se jenează, mănâncă ca un porc. Prostule! Mănânci prăjitura cu ketchup?

IEPURE: Vorbeşti ca un polițist. *(Se apucă de burta)* Mă-ta.

BARON: Acum îi e rău. Mă fac de râs cu tine, ăsta-i adevărul. Nu se poate arăta omul cu tine în societate. Ce-i asta aici? Cine a împrăştiat cărțile astea pe jos, hm?

IEPURE: Citeam doar. N-am putut să aleg.

BARON: Interesant obicei. Nu fă mizerie că Rita îți suceşte gâtul. Mai ales nu împrăştia cărțile lui Horváth. *(Se urcă încălțat în pat, pe spate, se holbează-n tavan)*

IEPURE: Baron, în America au doborât recordul la povestit de bancuri, ştiai? Patruzeci de ore, tată!

BARON: N-am fost eu.

IEPURE: Dar câte cărți au ăştia! Eu zic să ducem câteva la anticariat. Rita se va bucura c-or să încape mai bine pe raft.

BARON *(nu e atent)*: Sigur.

IEPURE: Astea două sunt în plus cu siguranță. Şi asta mare albastră.

BARON: Despre ce e?

IEPURE: Ceva opere. Nimic interesant. S-o luăm şi pe asta, cele cu ilustrații sunt bine primite la anticariat. Ei, putem pleca. *(Nedecis)* Ar trebui o pungă.

În două

ANDREA: Tu foloseşti Libresse? Poate o să-l încerc şi eu.

RITA *(împachetează)*: Fumezi mult.

ANDREA: Cui îi pasă. Doar atunci ar avea sens să mă las dacă aş putea folosi mască de gaz şi pe stradă.

RITA: Tu nu împachetezi?

ANDREA: Nu.

RITA: Crezi prea tare în întâmplare. Noi plecăm de-aici.

ANDREA: Tu şi cu Feri?

RITA: Toți. Deşi se poate ca cei doi băieți să-l mai închirieze. De altfel totuna.

ANDREA: Tu şi cu Feri...

RITA: Nu te-nțeleg.

ANDREA: Ai grijă cu băiatul ăla.

RITA: Ce treabă ai tu cu asta?

ANDREA: Ai doar grijă cu el.

În doi

HORVÁTH: Împachetezi deja?

RITA: Numai ce este absolut inutil. Ştii că urăsc să fac lucrurile pe grabă.

HORVÁTH: Ordinea este sufletul lucrurilor.

RITA: Bate-ți joc numai.

HORVÁTH: Mă şi duc în baie să aranjez periuțele de dinți în ordine, una după alta, aşa cum se cuvine.

RITA: Ar fi şi timpul.

HORVÁTH: Şi fiindcă eşti atât de neatentă şi încă nu mi-ai scris pe pantofi care e dreptul şi care e stângul, astăzi a fost doar norocul meu chior că i-am nimerit. Ei, s-a şi supărat deja. Cred c-am dat de belea. *(O consolează)*

RITA *(râde)*: Du-te de-aici, tâmpitule.

HORVÁTH: Spune-mi bunico, de ce ai sâni aşa frumoşi?

RITA: Sunt exact aşa cum trebuie.

HORVÁTH: Şi spune-mi bunico, sper că n-ai dinți ascuțiți. *(O sărută)*

RITA: Dar eu sunt lupul ascuns în pielea bunicii. *(Îl sperie)* Lupul trebuie acum să se ducă să spele vasele din păcate.

HORVÁTH: M-am uitat în ochii dumitale frumoşi, domnişoară mică. Aşa m-au vrăjit!

RITA *(oftează)*: De nu m-aş fi uitat eu în ochii tăi!

În două

ANDREA: De fapt nu înțeleg ce faci.

ERIKA: De ce? Şi tu eşti exact lafel ca şi mine. Nici tu nu vei mai fi balerină. De altfel suntem lafel cu toții. Scoate-te din căcat cum poți. Nimănui nu-i pasă.

ANDREA: Şi banii pe care îi câştigi?

ERIKA: Se duc. Nu sunt aşa de mulți. Un simplu bar de topless. De ce ți-e rău, la plajă tot atât se vede din mine.

ANDREA: S-au bucurat măcar că tu ştii să dansezi?

ERIKA *(râde)*: Sunt cumva naivă?

Pe stradă

JUCĂTOR *(vorbeşte foarte repede, abia de înțeles)*: Am pus-o în asta sau în asta, vă rog să-mi spuneți acum! Trei cutii de chibrite, nici-o înşelăciune, fără nisip în ochi, aici e biluța, acolo-i biluța, unde e biluța? Aici este. Nu, nu aici,- aici. Fiți atent la mâna mea, nici-o drăcie.

IEPURE: Are mână iute copilul, nu glumă!

JUCĂTOR: Vă rog să pariați. Sau dumneavoastră! Domnule, aici nu puteți pierde.

PARTENER I *(din mulțime)*: Minți tu. Ne înşeli.

JUCĂTOR: Să mor eu! Nici-o vrăjitorie, nici-o înşelăciune. Aici e biluța, acolo-i biluța, nu este nicăieri biluța. Ba e aici! Ați văzut-o! N-ați văzut-o? E aici, sau nu? Domnule, nici dumneavoastră nu jucați cu mine?

PARTENER II: Să joace călăul cu tine. Păi, cum plăteşti?

JUCĂTOR: Trei la unu. Domnule, şi dumneavoastră? Trei la unu, cel mai uşor câştig, aveți nevoie doar de ochii dumneavoasrtă buni. Pariați! Pariați! Dacă ezitați, vi se duce norocul. Trei la unu dacă câştigați, dacă aveți ochi buni, eu pierd. Aici este biluța. Hop-hop, aici e! Încercați-vă norocul.

IEPURE: Eu nu. N-am nici un ban.

JUCĂTOR: E timpul să-l triplați. Hop-hop! Uite-o aici!

BARON: I se mişcă bine mâna, aia-i clar.

IEPURE: Cum nu oboseşte!

PARTENER I: E în asta oare... Nu, în asta.

JUCĂTOR: Păi, hotărâți-vă.

PARTENER II: Zic că-n asta.

JUCĂTOR: Domnule, ați câştigat. Vă felicit. Țineți trei mii.

PARTENER II: E nevoie de ochi buni!

JUCĂTOR: Hop-hop! Unde e biluța, aici e biluța! Aici-aici, nu aici! Unde se rostogoleşte... Aici se rostogoleşte. A prins-o fiecare? Pariați, domnule. Hop-hop, în care e? *(Se întoarce)*

Partenerul I ieşind din mulțime ridică o cutiuță, biluța este dedesubt. O pune înapoi, se retrage, foarte repede

Nu îndrăzniți să jucați. Poate vi se duce norocul.

TRECĂTOR: Deci... în asta e.

JUCĂTOR: Ați pierdut. Hop-hop-hop! Se rostogolește biluța, iar se rostogolește, aici se rostogolește, acolo se rostogolește. Pariați, poate aveți mai mult noroc! Hop! Pariați!

BARON *(zâmbeşte batjocoritor)*: Păi, eu pariez.

JUCĂTOR: Pe care?

BARON: Îți cumpăr toate cutiile, frățioare. Toate trei.

JUCĂTOR: Aia nu merge, domnule. *(Partenerii ies în față)*

BARON: Mi-e teamă că merge. *(Doboară masa. Către Iepure)* Ia banii.

În două

EDIT: Am venit să-mi iau la revedere.

ERIKA: Drăguț. Şi ai adus flori.

EDIT: Nu mai rezist cu tine.

ERIKA: Floare florii, aşa-i?

EDIT: Am înnebunit, m-am tâmpit. Ce va fi nu ştiu.

ERIKA: Eşti o fată drăguță, Edit.

EDIT: Simt că-i gata.

ERIKA: Doar n-ai să plângi aici?

EDIT: Gata, gata. Nu te mai iubesc.

ERIKA *(în şoaptă)*: Nu poți pleca oricum.

Edit respiră greu, stă fără să scoată o vorbă

În doi

BARON: Țăran de țigan împuțit! Mama voastră... De mult n-am mai alergat atât. Numără-i, frățioare. Cât?

IEPURE: Zece bătrâne.

BARON: Jumătatea?

IEPURE: În total.

BARON: Mama lor. N-au muncit nimic ăştia astăzi. Porci împuțiți!

IEPURE: Iar acum nu-i au nici măcar pe ăştia.

BARON: Or să-i aibe din nou în curând. Şi ție îți pare rău de ăştia. Bandă de hoți!

IEPURE *(râde mojic)*: Cât eşti tu de prost. Şi noi?

BARON: Ăştia-s doar nişte țigani. Trebuia să-i batem măr.

IEPURE: Dacă vrei să te-mbogățești în felul ăsta, n-ai să ajungi departe. Ăştia or să-ți dea mațele în brațe înainte să ajungi în puşcărie.

BARON: Despre ce tot vorbeşti, prostule? Nimic nu e periculos. Acest cuvânt şi-a pierdut sensul. Te aperi doar! Şi pârnaia? Nici unul dintre noi n-avem apartament şi nici n-o să avem vreodată. Ce căcatul meu aştepți?

IEPURE *(râde mojic)*: Exagerezi.

BARON: Eu sunt cetățean al Republicii Ungare, amice. Polițiştii mă salută înainte să-i salut eu.

IEPURE: Baron de mahala...

BARON: Hai să bem ceva.

IEPURE: Câte stele! Fiecare dintre noi are o stea...

BARON: Ale noastre sunt căzătoare.

IEPURE: Aia e a mea. Abia clipeşte. Căcățel mic...

BARON: Ți-am luat banii. E mai bine să fie în acelaşi loc.

IEPURE: Ştii cine o să ajungă ceva? Andrea. N-are scrupule. Ştii, am fost odată împreună.

BARON: I-ai tras-o? Dai din gură doar.

IEPURE: Nici n-a fost aşa de demult. Îți spun că n-are scrupule.

BARON: A fost şi cu mine. Este aşa dacă bea. Toate femeile sunt aşa.

IEPURE *(nu e atent)*: Ar trebui s-avem patruzeci de ani. Sau cei din cincizeci şi şase! Ei încă s-au dus în America, ei?

BARON: Dar bărbații sunt tot aşa.

IEPURE: Eu n-am să fiu de patruzeci! N-am să fiu. Maică-mea săraca zicea, „vai cât de mult câştigi". „Mult, mult, vreau să fiu bogat" - îi răspundeam. *(Şopteşte unei bancnote precum un îndrăgostit)* Ce valorezi, căcatule? *(O mototoleşte cu ură oarbă şi o aruncă)*

BARON *(o întinde şi o pune în buzunar la Iepure. Prost dispus)*: Nu țipa. Hai să mergem. Poate au găsit ăştia un loc unde să putem da din fund. Să mergem să exersăm...

IEPURE *(face furios un spagat pe asfalt. Se uită în sus)*: Eu nu mai vreau să dansez, nu pricepi?

Piață părăsită, departe lumină de neon

STRĂINUL *(în îmbrăcăminte civilă de preot)*: Dumneavoastră lucrați în bar?

ERIKA: Ce vă pasă?

STRĂINUL: Dansezi în local, fata mea, şi îți arăți nurii ... nu ți-e tristă inima?

ERIKA: Lăsați-mă, dispăreți.

STRĂINUL: Inima Lui este tristă, îl aşteaptă pe mielul pierdut. Fii mielul alb al lui Dumnezeu, fata mea, *(Îşi deschide geanta)* milostivitatea Lui peste noi.

ERIKA: Vă rog nu, vă implor. Vă rog...

STRĂINUL *(cu un briceag)*: Trebuie, fata mea, trebuie. Înțelege: aşa trebuie să se întâmple.

Apartament, în trei

BARON *(intră)*: Domnilor!

HORVÁTH: Ăsta-i beat.

BARON: Cum să nu, fireşte. Arăt zbârlit, m-am suprasolicitat,- mă gândeam la ce se gândesc alții. Deşi, urmând exemplul tău, e cel mai simplu să te gândeşti la femei. Ele ne iubesc, ele-i iubesc pe toți, nu-i aşa, frumusețea mea? Omul se gândeşte tot timpul că are de-a face cu vreo regină, o regină scandinavă tristă căreia dintr-o cauză oarecare îi plac grăjdarii.

HORVÁTH: Nu eşti tu un pic...?

BARON: Fireşte că omul devine nesigur, c-ar fi totuşi vorba de o regină... Şi iată ce se întâmplă în spatele regilor. Mă înroşesc.

HORVÁTH: Îmbracă-te, broscoi, până îl dau afară pe animalul ăsta.

BARON: Un pahar de adio, tovarăşilor? Să bem pentru doamne, pentru regina!

ANDREA: Să le comanzi pe curvele tale, ştii?

HORVÁTH: Urâtă treabă, Baron, urâtă. Cine are sifilis să nu umble după fete, micuțule Baron. Sufletul tău are o boală venerică, porcule. Nu eşti în stare decât să fuți totul.

ANDREA: Nu urlați! Dumnezeule, ce va fi aici? O să vină toți.

HORVÁTH: Cât de mult te urăsc, şobolanule. Mâncător de căcat! De câte ori ne-ai stricat treaba şi apoi făceai grimase de față cu Müller.

BARON *(cu ură)*: Despre ce tot vorbeşti?

HORVÁTH: Fii foarte atent, gunoiule. Dacă n-o ştergi de-aici în două secunde, pentru totdeaună, îți sparg botul.

BARON: Mă urâşti, ai? *(Râde mojic)* Rita ta te aşteaptă dincolo jumătate de noapte, doar un zid vă desparte, şi crede că alergi zi şi noapte peste tot ca să rezolvi treaba noastră. *(Obscen)* Să mă duc la ea să nu aştepte degeabă? *(Se bat)*

ANDREA: Isuse, ăştia se omoară!

BARON: Te omor, țăranule.

RITA *(intră)*: Ce-i aici?

HORVÁTH: O, nimic... Baron se giugiulea cu Andreuța, am intrat peste ei într-o clipă nepotrivită. Jutka nu era deajuns acestui curvar.

BARON *(râde)*: Aşa a fost, Andreuța? A fost bine cu mine, micuța mea zână? *(Către Rita)* Feri al tău e mânjit cu ruj până pe gât, n-ai observat?

HORVÁTH: Ajunge! Da, te-am înşelat, proasto. Ce credeai totuşi? Doar ştii, ştii de săptămâni întregi, aşa-i? De ce n-ai spus nimic, zdreanță împuțită, ce eşti? De ce m-ai lăsat să mă chinui aşa? Ştiai foarte bine unde sunt! De mult te pricepi la asta, să mă chinui. Numai pe tine însuți poți să te învinuieşti,- de ce ai rămas cu mine? De ce, proastă mică şi nenorocită?

ANDREA: Las-o odată că... Cât e de palidă!

HORVÁTH: Toată trupa asta nenorocită! Şi mă faceți pe mine vinovat! Uitați-vă odată în oglindă,- căcat mai mare ca voi nici nu există în lume! De câte ori m-am gândit să mă tirez şi eu după Müller. De câte ori îmi venea să borăsc din cauza voastră... *(Către Rita)* Şi încă odată special din cauza ta, frumusețe blondă ce eşti! De ce exişti tu oare? Uită-te odată în oglindă: o găină prăpădită de mahala. Încă şase ani şi vei fi bătrână, o să-mplineşti treizeci de ani fără să fi făcut ceva în viața!

BARON: O să răguşeşti, Horváth.

HORVÁTH *(cu plăcere)*: Nu ai nici măcar un copil. Imaginați-vă că proasta asta mică nu poate să aibă copii. Ha-ha, nu poate! Gândeşte-te numai. *(Pleacă)*

BARON *(către Rita)*: Numai să nu-mi leşini aici.

La înmormântare. Insert

IEPURE: Măcar de n-ar ploua. În mă-sa.

HORVÁTH *(iritat. Se ține de mâna cu Andrea)*: Ce porcărie mai e şi asta? Să întârzie preotul.

BARON *(încet)*: Şi tu nu mai bocii atâta.

Andrea se smiorcăie

IEPURE: Cine n-ar urî noiembrie ăsta împuțit. N-am nici măcar o haină de iarnă. Pesemne că sunt deja bolnav.

HORVÁTH: Spuneți-mi măcar să nu înjur în cimitir.

IEPURE: Ştiai Baron că Erika a fost reformată? N-am fost niciodată la o înmormântare reformată.

RITA: Luterană... De altfel e totuna.

IEPURE: De ce, care e diferența?

BARON *(încet)*: Taci odată, prost blestemat. Eşti într-un cimitir.

IEPURE: De ce, nici măcar să-ntrebi nu mai ai voie?

RITA: Diferența este că Erika a fost șvăboaică și ăia nu sunt reformați, drăguțule. A vrut să se ducă în RFG, dar nu mai există RFG.

IEPURE: A vrut să se tireze? Tu ştiai c-a fost nemțoaică, Baron?

ANDREA: Poate şi-ar fi şi găsit de lucru.

RITA *(încet)*: A venit preotul. Cine nu se poartă omeneşte, îl scuip.

HORVÁTH: Lui Edit i-a spus careva?

BARON *(rar cu voce adâncă)*: Cine să-i fi spus?

ANDREA: S-au despărțit, nu ştiați?

RITA: Uite un şervețel.

ANDREA: Mulțumesc. *(Se uită toți la ele pentru o clipă)*

IEPURE: Edit? Ce va ieşi şi din asta?

RITA: Preotul ne face semn să mergem.

Andreeea plânge în hohote

IEPURE *(se uită la cer, îşi ridică gulerul de la geaca lui de blugi)*: Curva asta de ploaie. *(Ies)*

Apartament, în două

RITA: Măcar termin mai uşor cu mutatul.

ANDREA *(în picioare)*: De fapt... cred că ar trebui să-ți cer scuze. *(Pauză)* Dacă ți-aş povesti cum s-a-ntâmplat...

RITA: Tu ai crezut pe bune că asta mă întristează?

ANDREA: El a vrut. El mă iubeşte pe mine, să ştii. Nu pot să ți-o spun mai finuț. Am stat de vorbă de multe ori... la început n-a fost nimic, nu, doar... *(Visătoare)* a întârziat la fiecare rendez-vous, asta-i urât din partea lui, dar... pe mine mă iubeşte. Mi-a spus-o,- numai pe mine.

RITA *(tristă)*: Şi tu l-ai crezut?

ANDREA: Eu pot să-l păstrez.

RITA: Ai să vezi.

ANDREA: Am nevoie şi eu de cineva.

RITA: Toată lumea are.

ANDREA: Atâtă vreme... n-am trăit nicicum.

RITA: Vai, de ce te jenezi?

ANDREA *(izbucneşte în plâns)*: Dumnezeule, eu vreau copii, familie... De ce eşti aşa împuțită cu mine?

RITA: Să fiu drăguță cu tine?

ANDREA *(respiră greu, se uită într-un colț)*: Ştiu, e o prostie... dar aşa de tare aş vrea ca toată lumea să mă iubească. Sunt obosită. A mers cumva totul pe lângă...

Tac. Rita stă cu capul aplecat

Să te ajut la cărat?

RITA *(dă din cap)*: Păi, Dumnezeu cu tine. Pe mine nu mă mai vedeți.

Andrea o mângăie nesigur

La bijuter. Scenă de substituire

VÂNZĂTOR: La ce v-ați gândit, domnule?

BARON: M-am gândit la futut, dar arătați-mi un ceas frumos de aur.

VÂNZĂTOR: Poftiți. Sau acesta. Dar pot să vi-l recomand şi pe acesta.

BARON: Pot să plătesc în dolari?

VÂNZĂTOR: Desigur, vă rog.

BARON: Poftiți o mie. Sper c-aveți să-mi dați rest.

VÂNZĂTOR: Dar omule, asta e o bucată de hârtie pe care scrie o sută de dolari!

BARON: O, pardon. *(Scrie)* Încă un zero, aşa e perfect.

VÂNZĂTOR: Ei, du-te naibii, băieţaşule.

BARON: N-o schimbați? Dumneata eşti comandat doar de eul suprem, agentul statului...

VÂNZĂTOR: Dispăreți până nu chem poliția.

BARON *(rânjeşte, se pune cu cotul pe tejgheaua de sticlă, se joacă cu ceasul)*: Sau ştiți ceva? Nu vreți pur şi simplu să mi-l faceți cadou? *(Fața lui la douăzeci de centimetri de fața vânzătorului)* Ar fi frumos din partea dumitale. Cine ştie, poate altfel mă supăr...

Vânzătorului îi este frică. Baron râde tare. Aruncă ceasul pe tejghea

Apartament

Andrea şi Horváth exersează îndelung, în fața oglinzii, tot felul de figuri de dans; cu tenacitate. Încetul cu încetul camera se scaldă în semi-întuneric, cei doi se opresc transpirați. Muzica de balet se aude în continuare

HORVÁTH *(în fața oglinzii cu fata în brațe)*: Vreau să fii o regină. Nu vreau o chestie obişnuită. Perechea încoronată...

Se uită serios în ochii imaginilor din oglinda, camera e acoperită de umbre

Apartamentul însorit

HORVÁTH *(fredonează somnoros un cântec)*

ANDREA *(din bucătărie)*: Ce-i asta?

HORVÁTH: Ce?

ANDREA: Ce fredonezi?

HORVÁTH: Bob Dylan, cred.

ANDREA: Nici nu ştiam că-ți place...

HORVÁTH: Eram încă la grădiniță când a scris asta. Cum să-mi placă?

ANDREA: Chiar, mai trăieşte? *(Brusc)* Ştii ce a fost săptămâna asta în rebus? Dacă ştiu să-i enumăr pe cei din Beatles...

HORVÁTH *(se plictiseşte. Mai ciupeşte odată chitara, apoi o pune jos şi se întinde pe spate. Se uită la Andrea)* Nu ştiu de ce femeile sunt mai atrăgătoare atunci când fac muncă casnică? *(Vrea să se ridice)*

ANDREA *(râde)*: Lasă-mă acum. Vreau să termin treaba. *(Aduce mâncarea)*

HORVÁTH *(începe să mănânce, apoi scuipă mâncarea)*: Pfui, ce-i asta?

Andrea înlemneşte

Când înveți odată să găteşti? Am douăzeci şi cinci de ani, dar încă nu am întâlnit o fată care să gătească o supă ca lume... *(Afurisit)* Afară de Rita... ai putea să te-nscrii la ea la un curs. *(Se duce la fereastra şi se holbează afară supărat)*

Sonerie, se uită unul la celălalt

ANDREA: Tu eşti, Iepure? Intră...

IEPURE: Te uiți la mine aşa de ciudat, ce-i? L-ați aşteptat pe George Bush, poate? Transmite că nu vine astăzi pentru că joacă şah în piață cu pensionarii. *(Se aşează simțindu-se ca acasă)* Iar apoi se duce la meci. Aşadar am venit eu.

ANDREA: Sunt deja ca şi câinele lui Pavlov. Dacă sună cineva...

IEPURE: Aşteptați pe cineva?

ANDREA: Nu ... nici nu ştiu. Ştii, am rugat un agent să ne vadă, dar el vine abia deseară. Dacă vine.

IEPURE *(o studiază atent)*: Nu eşti tu gravidă?

ANDREA: Nu, cum să fiu. Doar asta ne-ar mai lipsi. *(Se roşeşte un pic)* Nu, nu, crede-mă. Nici n-am avea ce să facem cu un copil acum.

IEPURE: Dar eu vorbesc serios...

ANDREA: Doar mi-aş da seama! Se pare că m-am îngrăşat un pic. Nesimțire că observi.

IEPURE: Deci nu vine moştenitorul.

HORVÁTH: Taci odată din gură, blestemul lui Dumnezeu ce eşti. Nu poți să pălăvrăgeşti despre altceva? Apare şi vorbeşte prostii. Cum să fie gravidă dacă ia pastile? Şi oricum, ce aş face eu cu un copil?

IEPURE: Vorbeşti de parcă ar fi o insultă. Tații noştri la vârsta noastra deja...

HORVÁTH *(foarte iritat, sacadat)*: Îți spun serios că n-am mai întâlnit idiot mai mare decât tine. Tocmai acum când am luat totul de la început... Andreuța ştie foarte bine ce aş face eu dacă ea ar vrea să rămână

gravidă. Ştie ea. Nici nu-i vorbă de aşa ceva, auzi tu, Iepure? Eu n-am să ajung într-un demisol să spăl scutece căcate... Vine prostul aici şi ne anunţă râzând că are o veste bună. Păi eu nu vreau asta, pricepi, drăguţule? Şi asta s-o înţeleagă toţi. Nu admit ca Andrea să nască într-un lighean.

ANDREA *(brusc, întunecat)*: Altceva nici n-o să avem vreodată.

Tac. Horváth se duce iar la fereastră, nu se ştie la ce se gândeşte. Andrea iese

HORVÁTH *(pe gânduri, într-o stare ciudată)*: Omul rămâne singur, vezi, Iepure? Şi Rita a vrut acelaşi lucru, numai că ea n-a reuşit pentru că n-am lăsat-o eu. Femeile vor să nască trei kile de carne roz ca apoi să te lase singur... Toată lumea e singură... *(Cu un zâmbet întunecat)* Numai pe guvern putem conta.

Iepure râde mojic, mănâncă cu poftă cina refuzată de Horváth

(Scormonindu-şi unghiile) Poate ar trebui să mă fac politician. Egal, ăştia sunt lafel de exibiţionişti cu toţii. Să fiu deputat?

IEPURE *(mulţumit)*: Eu în orice caz am votat cu exibiţionişti liberi-democraţi. Deşi sunt foarte simpatici şi comuniştii,- cantitatea mare de roşu pe ziduri a înfrumuseţat imaginea oraşului.

HORVÁTH: Ştii care e problema ta, Iepure, tăticule? Că nu crezi în nimic.

IEPURE: He-he, asta e adevărat. De aceea aş putea trăi şi fără aer.

HORVÁTH: Să vedem! *(Apasă capul băiatului în jos, se luptă râzând. Face o grimasă)* Mama mă-sii de viaţă! Totuşi mi s-a făcut foame. *(Pauză)* Ar trebui să mă însor. Da, cu siguranţă... Dar femeile îmi examinează linia vieţii încă de când mă prezint. Dubios...

IEPURE: Linia vieţii tale îţi atârnă de pe mâna, nu-i greu de urmărit. La tine linia vieţii este pur şi simplu obscenă, incestuoasă. Ai să trăieşti până la o sută cincizeci de ani, porcule. Cât de tare te invidiez!

HORVÁTH *(neatent)*: Întrebarea este, la ce bun totul?

IEPURE *(neatent)*: Când am ajuns printre voi, doar pe tine te imitam. Dar de ce căcatul meu mi-a fost toată treaba asta atât de importantă? Căcatul ăsta minuscul de balet? Şi fiecăruia dintre noi? Fireşte că tu ai zice acum că iar vorbesc doar...

HORVÁTH *(neatent)*: Numai aia te justifică... dacă ai făcut ceva. Doar succesul te justifică. Eu am să ajung cineva... Vrei să-ţi torn şi ţie?

IEPURE: Iartă-mă, n-am fost atent.

ANDREA *(intră. Vede că se pregătesc să bea)*: Nu vreţi să ieşiţi undeva la o bere? Adevărul este că mi-e un pic rău. *(Zâmbeşte)*

HORVÁTH *(asta îl irită enorm)*: Îi e rău Andreuţei, iată... nu tare, doar un pic... Ea face totul doar aşa, câte un pic, finuţ *(I se strânge faţa într-o grimasă)* elegant... Aşa-i? Corect, bravo! Numai cu atenţie! De ce să ne implicăm, nu-i aşa? Te implor, numai fără efort! Pentru ăla este făcuta specia de jos... Aşa ţi-ai petrecut toata viaţa. Omul care nu s-a chinuit niciodată ca un câine, nici nu merită să... Chiar, ce ai

putea păți? Mămica te alintă, tăticul te alintă, şi iubirile alea minunate, pudrate roz, date cu talc de bebeluş... Fiecare şi-ar vârsa şi sângele doar ca s-o vadă pe Andreuța zâmbind. *(Râde)* Să-mi tai venele ca să te distrez, dragostea mea? Ai accepta-o măcar ca pe un cadou obişnuit? Vai, ce onoare pe capul meu. Sper ca odată... să te văd ca pe un om obişnuit... să n-ai chef nici să te trezeşti dimineața... Zâmbetul ăsta şi scâncetele tale de dis-de-dimineță... îl scot pe om din sărite... *(Printre dinți)* vreau... să te văd... chinuindu-te.

ANDREA: De ce vorbeşti aşa?

HORVÁTH: Andreuța s-a făcut în sfârşit palidă. Andreuța simte ceva în sfârşit. S-a mişcat ceva în marele întuneric. Măcar de m-ai urî din când în când. De ce eşti atât de îndrăgostită de mine?

ANDREA: Eu aştept doar... ca odată... să te-ndrăgosteşti şi tu de mine. *(Țipă)* Ca să mă pot răzbuna, porcule. Uneori... uneori aş vrea să-mi şterg picioarele de tine. Uneori...

HORVÁTH: Mai departe! Bravo! Bravo! Până şi cea mai leneşă inimă din lume este în stare să bată... cine ar fi crezut!

ANDREA: Mă omori... de tot. Nimic altceva... nimic altceva n-aştept de luni de zile decât să te îndrăgosteşti de mine ca lumea. Aşa aş fi vrut să am grijă de tine.

HORVÁTH: Iar se pregăteşte să plângă.

ANDREA: Înțelege că nu vreau să te părăsesc.

HORVÁTH: Şi dacă... mi-aş mărturisi dragostea? *(Tac)* Nici atunci? Chiar, ce va fi atunci? Ha-ha, ce va fi?

ANDREA: Nu mă simt bine...

HORVÁTH: Pentru că nu mănânci. De ce nu mănânci? *(Urlă)* De ce nu mănânci? Cine ți-a dat voie să nu mănânci? *(Cu dragoste)* Andreuța, te implor, te iubesc, numai să mănânci, mănânca din asta... e bună... să-ți cer mâna? Să te cer în căsătorie?... Te cer de nevastă, doar asta aşteptai... numai să mănânci întâi... şuncă prăjită în ulei. Mie mi-ai pregătit-o ca o nevastă adevărată... cât de mult te iubesc! Îmi vei fi o soțioară bună, nu-i aşa dragoste? Fi numai liniştită, doar totul există pentru comfortul tău.

ANDREA *(fără putere)*: Îmi este foarte rău.

HORVÁTH: Comod să fie numai, sau asta nu-ți mai place? Nu mănânci de zile întregi, vegetariana mea mică, nu-ți place oare? Doar mângâierile de dragoste-ți plac. Din ele ai mânca cu kilele... *(Doar acum se vede un pic că râde)* Nu-i place Andreuței, nu e pe gustul ei, mâncare grea. Şi viața e grea! Iar asta-i doar şuncă, nu ți-e poftă?

Andrea se luptă cu plânsul, mănâncă sughițând, îi vine să vomite

(Şopteşte tandru) Pernă moale de puf, asta ne este viața, mămica ne mângâie şi ne creşte. Cât de mult te iubeşte! Cât de mult te iubeşte toată lumea! Andreuța, zâna drăgălaşă, cine n-ar iubi-o? Ea îi îndrăgeşte pe toți,

viața e un zâmbet, nenea e drăguț, tanti e drăguță, primim totul, şi Andreuța încet înghite totul...

Andrea vomită, fuge la toaletă. Plânge cu sughițuri. Trage apa. Când se întoarce e un pic mai adunată

IEPURE *(între timp)*: Cum plânge... Mi se rupe sufletul. Tu chiar n-ai remarcat că-i gravidă?

HORVÁTH *(rece)*: Ce treabă ai tu cu asta? *(Către Andrea care tocmai intră)* Am zis că poți conta pe voia mea bună dacă mănânci, nu dacă dai afară.

Andrea stă înlemnită

În doi

JUTKA *(veselă)*: Dacă omul bea destul de mult, uită totul, ce caritate! De ce nu mi s-a spus asta din timp? Există tot felul de metode, eu aş putea fi deja profesor în asta, fiicei mele, dacă va exista, am să-i povestesc neapărat, să nu dureze atât de mult până când va învăța singură totul. Dimineața te trezeşti nenorocit, te uiți în oglindă. Ce te încarcă? *(Bea)* Veselie îmi curge prin vene, veselie arsă de alcool. Da, veselia este de ars pe foc.

BARON *(caută într-un caieţel)*: Nu ştii dacă Edit Kass are telefon?

JUTKA: Telefon? Oare de ce am uitat să-ți spun, te-a căutat mama ta la telefon... va fi aici imediat, cred. A zis că sare pe mătură şi zboară încoace, poate mai face o tură, două pe la prietenele ei şi le invită aici la ceai. Cerul... va fi plin de ele, ne putem aştepta s-ajungă dinspre est împreună cu norii de zăpadă de noiembrie... Dumnezeule mare, ce-mi place de ele! Mama ta îmi este cea mai bună prietenă, discutăm cum să-l împachetez în scutece pe băieţelul ei... porcul ăsta ordinar. Cum am ajuns eu aici? *(Izbucneşte în plâns)*

BARON: Ei, l-am găsit.

JUTKA *(îşi aruncă părul în spate)*: Şi ce-i dacă sunt beată? Nemernicule, cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul ăsta? *(Vrea să arunce în el cu o sticlă)*

BARON *(se uită la ea atent)*: Număr cum îți crapă neuronii unul după altul.

JUTKA *(nu e atentă)*: Eu sunt a naibii de talentată. Pot să devin încă orice! M-au văzut mai mulți agenți.

BARON: Sună la numărul ăsta.

JUTKA *(dă din cap beată)*: Cum am ajuns eu aici?

BARON: Lasă-mă pe mine mai bine.

JUTKA *(speriată)*: Am douăzeci de ani deja. În curând douăzeci şi unu. Numai că... *(Nu continuă)*

BARON: Edit Kass. Vorbeşte.

JUTKA: Ce?

BARON: Vei fi foarte amabilă cu ea, ne-am înțeles? O inviți aici. Spui că eşti singură. Că m-ai dat afară.

JUTKA: Eşti dat afară.

BARON *(printre dinți)*: Vorbeşte naibii odată!

JUTKA: Edit? Ciao. Bine. Îl dau afară pe prostul ăsta mic. Pe cine? *(Către Baron)* Cum te cheamă pe tine? Pe Baron.

BARON: Eşti singură. Te simți foarte singură.

JUTKA *(izbucneşte în plâns)*: Edit dragă, am rămas atât de singură. Se cacă deja toți pe mine. Câți agenți m-au văzut, nici unu nu mă vrea. Ce va fi cu mine?

BARON: Bine, te descurci de minune.

JUTKA *(plânge în hohote)*: De ce n-am eu pe nimeni? Cu Erika m-am înțeles bine... dar m-a părăsit şi ea.

BARON: S-o inviți aici.

JUTKA: M-a crescut mătuşa mea. Mă ura pentru că ea e urâtă şi bătrână. *(Plânge în hohote)* Maică-mea adevărată... *(Abia se înțelege)*

BARON: S-o chemi aici, proasto!

JUTKA: ... a murit de cancer uterin.

BARON *(odată cu ea)*: Ajunge, nenorocito, prea mult îți plîngi de milă. Spune-i c-o aştepți.

JUTKA *(se trezeşte)*: Te aştept. *(Pune receptorul jos. Abia desluşibil)* Mi s-a spus că se întoarce. Aveam trei ani.

BARON: Cât eşti tu de proastă. Omul n-are amintiri înainte de patru ani. Şi să nu mai bei. *(Iese)*

JUTKA *(îşi aprinde o țigară)*: Dar cum putea să se întoarcă? Doar dacă nu... *(Suflă fumul şi se uită la el. Singură)* Fireşte că omul nu poate face nimic. Probabil că sunt foarte puține lucruri de valoare adevărată în lume. Dar care ar putea fi alea? Toată viața trece cu căutarea lor. *(Suflă fumul)* Cine ne-a pus să jurăm că n-o să mai avem niciodată vreun cuvânt frumos unul pentru celălalt? Caut cu lumânarea cum aş putea să te chinui şi tu lafel. Micuțule Baron, greşeşte doar şi eu te muşc că să urli. De câte ori ne-am înşelat deja unul pe celălalt şi nu suntem împreună decât de... de când?

EDIT *(intră)*: Scuze, uşa era deschisă.

JUTKA *(nu se uită la ea)*: Aşa de repede? Ai fost foarte rapidă.

EDIT: La urma urmei suntem ca şi vecini... Eu i-am spus prietenului tău atunci că apartamentul ăsta este de închiriat ieftin, nu ți-a spus? E frumos aici la tine... adică la voi. *(Linişte)* Fireşte că-i îngrozitor de scump pentru voi, mă gândesc. *(Linişte)* E vreo problemă? Ai fost aşa de ciudată la telefon... Săraca mea micuță, cât eşti tu de ciufulită! Doar nu eşti bolnavă?

JUTKA *(nepăsător)*: Nu, sunt beată. *(Schițează un zâmbet pentru că Edit, abia vizibil, se retrage)*

EDIT *(nehotărâtă)*: Să pun de-o cafea?

JUTKA *(dă din umeri)*: Eu nu beau aşa ceva.

EDIT: Eşti udă leoarcă.

JUTKA: Cum naiba se face ca oamenilor de odinioară nu li se făcea frică atunci când începea să se-ntunece?

EDIT: Cât eşti de răguşită. Eşti totuşi bolnavă.

JUTKA *(nepăsător)*: Trebuie să te fi grăbit tare dac-ai ajuns aşa de repede.

EDIT: M-am grăbit tare. Am simțit eu că e ceva în neregulă.

JUTKA: Ai oglindă la tine în casă? Una mare. Cum nu-i nimeni interesat de ce vede când se uită în ea? Şi aici este o oglindă din asta.

EDIT: Fetița mea... *(O mângâie pe păr)*

JUTKA: Zici că e frumos apartamentul? Nici măcar mobila nu este a noastră, lauzi lucrurile altora.

EDIT: Aşa-i că-mi spui totul? Aşa-i că ai încredere în mine?

JUTKA: Doar oglinda asta a dracului de mare!

EDIT: Ar trebui să dormi, ar trebui să te odihneşti... păi, cine altcineva te-ar putea îngriji?

JUTKA: Ar trebui s-o sparg.

EDIT: De când ştiam eu asta! Demult-demult.

JUTKA: Totuşi... Omul se sperie doar când se uită în ea. Sau se urăşte singur.

EDIT: Totul e aşa de murdar aici... câte sticle. Oribil!

JUTKA *(în oglindă)*: Să fiu oare atât de beată? Nu cumva visez toate astea? *(Râde)* Eu fac toate astea şi tot ce urmează acum? Eu? *(Îşi trage pleoapele)* Nu, eu sunt trează.

EDIT: În cadă cu tine, fetițo! Ar trebui să dormi după-aceea.

JUTKA: La naiba cu-mbăiatul. Am obosit de moarte de toate astea. *(Linguşitor)* Să mergem la tine... Urăsc locul ăsta...

Edit tremură toată

În apartamentul lui Edit Kass

BARON *(jefuind apartamentul)*: Ştiam că ştioarfa asta are multe bijuterii... A divulgat până şi unde-şi ține banii. Proasta! Proasta! Să ții atâta cash în casă după o ială nenorocită. Merită orice pedeapsă... *(Se odihneşte, îşi aprinde o țigară)* Să vedem ce fumează homista asta! Căcat fumează. Uşoară ca aripa unui fluture şi scumpă ca otrava. Şi e şi dulce, pfui! *(Fumează cu plăcere)* Ce de căcat! Să vedem şi ce

bea lesbi asta,! Bea pişat... Măcar băutura să-i fie dulce dacă viaţa-i e amară. Ei, asta chiar nu pot s-o beau. *(O bea)* Dac-aş putea s-aprind lumina... Bine că reclama asta de neon e tocmai aici. Doar n-am să mă-nţep în coaie cu ranga. Şi mâine la spital: „Iertaţi-mă, doamnă doctor, eu m-am înţepat în coaie cu ranga". *(Munceşte. Se pune pup, ţigara-i în colţul gurii.)* Sigur că sunt doar aşa, un hoţuleţ de căcat? *(Se scarpină-n cap, zornăie un lanţişor în mâna)* Păi, cine mi-a spus... că nu sunt eu mai mult de atât. Păi, oare sunt eu mai mult de atât? Hm? *(Stă pe gânduri. Munceşte)*

Se trânteşte o uşă. Baron ascultă

EDIT *(voce)*: Pe-aici, pe-aici... Lasă-ţi pantofii în baie... ai acolo prosop şi tot. Pe-aici.

JUTKA *(voce)*: N-ar fi mai bine dacă totuşi...

BARON: În pizda mă-sii ce bine c-am închis uşa la loc. *(Se ascunde după perdea cu tot cu pradă. În mână are cuţitul cu care a deschis uşa)*

Edit intră, aprinde lumina, bea din pahar, tremură

JUTKA *(intră)*: Ei, ce este? Nu primesc şi eu? *(Edit toarnă)* De ce-ţi tremură mâna?

EDIT: Doar un pic. Sunt obosită.

JUTKA: Şi de ce ţi se taie vocea?

EDIT: Pentru că mă doare... gâtul.

JUTKA: Şi de ce eşti palidă?

EDIT: E din cauza neonului.

JUTKA: Şi de ce te uiţi aşa la mine?

EDIT: Ce cald e aici! *(Face un pas către perdea)*

BARON *(mormăie ca pe o rugăciune)*: Trage-o doar şi ai murit. Păi trage-o, ce aştepţi, trage-o.

EDIT: Nici nu ştiu ce să-ţi spun acum.

BARON *(încercând să o sugestioneze)*: Trage-o. Trage-o.

JUTKA: Nimic.

EDIT: Eu n-am mai fost într-o asemenea situaţie. *(Se îndepărtează de la perdea)*

JUTKA: Nu cred.

EDIT: Ce nu crezi?

JUTKA: De ce minţi?

EDIT *(tremură)*: Cum îndrăzneşti tu să-mi spui aşa ceva?

JUTKA: Tu de ce îi minţi pe toţi?

EDIT: Nu ştii ce vorbeşti. *(Se apropie de perdea)* Ai febră.

BARON: Trage-o. Trage-o odată. Sunt aici.

JUTKA: Iar tu eşti lesbi.

EDIT *(ţipă)*: Ajunge! Ajunge!

BARON *(şopteşte)*: Te-aştept, îngeraşul meu. Te-aştept, draga mea. Te-aştept aici.

EDIT *(plânge în hohote)*: Nu suport! Nu înțelegi că nu suport? De ce sunteți cu toții așa?

JUTKA: Cum?

BARON: Păi, ce valorează viața ta? Apucă marginea perdelei. Apuc-o. Aşa. Şi acum trage-o!

EDIT: Urâcioşi. Nepăsători. Nu vă gândiți la nimic, nu vreți nimic. N-aveți nimic în voi. *(Pleacă de lângă perdea, o mângâie pe fata)*

JUTKA *(izbucneşte)*: Ia mâna ta murdară de pe mine, gunoiule! Te urâsc, mi-e scârbă de tine. Urâsc totul atât de mult încât cel mai degrabă aş muri. Din cauza voastră! Împuțiților...

EDIT *(ţipă)*: Ajunge!! *(Vrea să deschidă brusc fereastra pentru aer. Trage perdeaua)*

BARON *(zâmbeşte)*: Bine-ai venit. *(O împunge cu ură oarbă)*

JUTKA *(o loveşte cu ranga, fără de sine, abia observându-l pe Baron)*: Crăpi! De-ai crăpa odată! Totul e din cauza ta. Diavol! Sunteți toți nişte diavoli. Toți-toți-toți.

BARON: Cum încape atâta sânge într-un singur om? Cât, cât...

JUTKA: O omor, o omor. Am omorât-o deja destul?

BARON: Tu eşti bolnavă! Hai de-aici... valea.

JUTKA: Nu!!!

Baron o trage pe fată. Ies

II.

Cele trei fete îmbrăcate în costume de can-can exersează în fața oglinzii mari. Horváth le conduce cu un elan sălbatic. În finalul dansului, pe trei tacte alunecă trei spagate unul lângă altul. Transpirate, cele trei fete îşi ridică capetele cu teama reacției lui Horváth. A trecut o jumătate de an.

HORVÁTH *(gesticulează nebuneşte. Ţipă, este nemulţumit)*: A fost jalnic, jalnic! Nu trebuie mângâiați *(Plesneşte cu mâna)* ci înnebuniți! Offenbach este o curte nebună de găini, cocoşii clipesc acolo jos cu creierii smintiți. *(Către Jutka)* Nu patinăm, inimioara mea, ci zburăm. Zburăm!

Discul se învârte iarăşi, Horváth zboară într-adevăr, arată aproape în extaz la ce s-a referit: curte smintită de găini. Fetele n-au putere nici măcar să se privească, se uită doar la el, pe frunțile lor sclipesc perle de transpirație.

HORVÁTH *(gâfâie)*: Can-canul este furtuna corpului... norii s-au adunat deja sus, aerul s-a răcit, copacii s-au îndoit... trebuie să mă înfiorez! *(Se opreşte)*

Sună la uşa

Bine, pauză. A venit cineva. *(Urlă)* La naiba! Nu se mişcă nici una dintre voi să deschidă?

ANDREA *(rece)*: Aşa? Eu aşa nu mă duc. Tu ai vrut să exersăm în costume.

Lui Horváth i se strânge gura într-o linie ca muchia de cuţit, iese, trânteşte uşa

IMPRESARUL *(intră ca la el acasă)*: Frumoaselor doamnele, vă sărut mânuţele. *(Către Horváth care reintră în spatele lui)* Cum stăm cu producţia, domnule artist? Văd că nu vă economisiţi energia...

HORVÁTH *(enervat)*: „Producţia" este gata. Sper că aţi şi vândut-o deja.

IMPRESARUL: Cum să nu, cum să nu. Adică să fiu mai exact, în mai multe locuri s-au arătat foarte interesaţi de ea. *(Ironic)* O să-mi merit procentul.

RITA *(nu se priveşte ochi în ochi cu Horváth până la sfârşitul actului)*: Eu am plecat, mă gândesc că-i gata pentru azi. Jutka, nu vii?

JUTKA *(către Horváth)*: Uită-te ce pot să fac! *(Îşi aruncă piciorul în sus, face un şpagat aproape în aer)*

Cele două fete se duc să se schimbe, Jutka fredonând, din uşa aruncă încă o privire înapoi zâmbind

IMPRESARUL: Domnule Horváth, ştiţi că vă invidiez? Aveţi un întreg harem.

HORVÁTH: Bună poantă. Pun de-o cafea înainte de a mi se sparge capul. *(Se uită înapoi din uşa)* Dar aşezaţi-vă odată!

IMPRESARUL: Păi, Andrea dragă? Toţi ne-au lăsat... Puteţi chiar să vorbiţi confidenţial cu impresarul dumneavoastră.

ANDREA: Lasă-mă odată în pace.

IMPRESARUL: Doamnă artistă, o să vi se răcească fundul ăla frumos, lăsaţi-mă să vă ridic. Dacă îmi faceţi onoarea...

ANDREA: Jur că sunt obositoare încercările tale permanente.

IMPRESARUL *(cu voce scăzută)*: Vorbeşti de parc-ai fi renunţat de tot la viaţă. Crezi că te cred? Eşti goală, capul tău e gol, numai bebeluşul tău se învârte în el! De ce te-ai combinat cu căcatul ăsta arivist? Crezi că o să ajungă undeva? *(Printre dinţi)* Nu. Să afli odată că nu! O să crăpaţi într-un bârlog de mahala dacă rămâneţi împreună. Este bun numărul vostru, nu zic că nu-i, şi toate celelalte... O să vă fac rost de un coregraf super. Dacă maestrul e bun şi fetele sunt bune... Simt mirosul succesului precum un arab simte mirosul furtunii de nisip. Mă aplec, gust nisipul, îl am pe limba... şi simt.

ANDREA *(se uită la el cu ochii larg deschişi)*: Se învârte bebeluşul meu în mine? Cât de tare mi l-aş fi dorit! Sfântă Fecioară, de ce mă chinui atât? *(Lacrimile curg pe faţa ei machiată)* Copilul meu... N-am să mai fiu inocentă niciodată. Viaţă murdară, ce frumoasă păreai să

fii. *(Din şezut loveşte cu piciorul în aer, bolboroseşte)* Spume, dantele, naşterea lui Venus... vezi? Mă simt de parcă aş avea febră, *(Se uită în ochii imaginii ei din oglinda)* sunt vinovată... n-o să mai pot rămâne gravidă.

IMPRESARUL: Doctorul a zis asta?

ANDREA: Nu, din contră. *(Cu spaimă adâncă)* Dar eu... ştiu.

IMPRESARUL *(sincer)*: Ai nişte picioare superbe.

ANDREA: Ei, dar nu e totuna? *(Îl sărută lung)*

IMPRESARUL *(retragându-se)*: Eşti o fată ciudată. Nu vreau să...

ANDREA *(se dezechilibrează când Impresarul pleacă de lângă ea)*: Nu vrei să ce?

IMPRESARUL: Eşti ciudată. Nu vreau să ne prindă copilul ăsta. *(Nu imediat)* Chiar mă sperii... de parcă ai avea febră. Ba îți trebuie, ba nu... Trec şi mâine. *(Iese)*

Horváth stă în uşa cu un zâmbet diabolic. Îşi amestecă cafeaua

ANDREA *(epuizată până la moarte, abia poate vorbi)*: Nu admit... înțelege că nu admit să... mă laşi încă o dată singură cu omul acesta. Te rog...

HORVÁTH *(inocent)*: De ce, doar nu s-a întâmplat ceva?

ANDREA: Vrei să mă vinzi... vrei să ne vinzi pe toate, toată trupa. *(Respiră chinuită)* Crezi că nu m-am prins de ce ți-a trebuit tocmai acum cafeaua aia împuțită? *(Plânge în hohote)* Eşti josnic... Criminalule.

HORVÁTH *(şopteşte)*: Mă urâşti, este?

ANDREA: Odată ai zis: viața e atât de tristă ca un bar de striptease de mahala unde femeilor bătrâne le este frică pentru că nimeni nu mai e interesat de ele... Pe copilul meu, pe mine... ne vinzi. Un striptease jalnic unde femeile sunt urâte... tu faci să fie viața aşa. Müller a râs doar de tine... Te urâsc.

HORVÁTH *(i se schimonoseşte fața)*: Nici-o problemă, nici-o problemă, dragostea mea, important e că vă lăsați vânduți. *(Se întoarce, iese)*

Rita intră într-o rochie civilă. Cele două fete se privesc o clipă

ANDREA *(i s-a uscat gâtul, şopteşte)*: Spune-mi, unde am ajuns?

Tac

RITA *(îşi aprinde o țigară, se aşează)*: E jalnic că sunt aici, nu-i aşa? *(Suflă nori de fum, se uită la ei dezinteresată)* Sincer vorbind, mă umilesc profund. *(Îi zâmbeşte)* Aşa e? Mă uit cum te zbați şi mi-aduc aminte de lunile de odinioară, de anii de odinioară, de anii mei.

ANDREA: De ce eşti aici? De ce eşti aici?

RITA: Lucrurile sunt mereu aceleaşi. Totul se repetă. Totul lafel. Nimic nu se va schimba niciodată, lucrurile domnesc, nu noi. Nu ştiai? Îl cerți pe Feri să se bărbierească în zilele de spectacol... înainte îl

certam eu. El te chinuie, eşti o veveriță într-o roată, înainte eram eu. De ce suportăm cu toții, cine ştie?

ANDREA: Într-o zi... o să-l las. Vă las pe toți, totul. Într-o zi voi fi departe de-aici. Mă mărit... cu un străin. Cum o să-l cheme? Nicicum. N-o să-i aflu numele niciodată. O să-mi zică: n-ai să mă mai vezi niciodată dacă încerci să afli ceva despre mine. O să fie un străin, complet străin.

RITA *(râde)*: Niciuna dintre noi n-o să se mărite.

ANDREA: Primesc oferte în fiecare zi. Şi tu lafel. Pe hârtiuțe mici, rupte. Băieți de şaişpe ani se uită la mine, arabi bogați şi vienezi, la fiecare spectacol.

RITA: Vei rămâne singură când soseşte vremea. *(Se uită la ea)* Doar Erika, doar ea... A înnebunit pe cineva într-atât încât s-o ia cu el. *(se-nfioară)*

ANDREA *(superstițios)*: Pe dracu.

Fumul de țigară se adună în fața oglinzii

HORVÁTH *(se întoarce, în spatele lui Jutka se sprijină de tocul uşii)*: Doamnele mele frumoase, ia te uite! După cursul de dans, curs de bune maniere. Lecția de astăzi?

ANDREA: Furtuna corpului, domnule. Norii s-au adunat deja sus şi aerul se răceşte, de parc-aş tremura.

Face o reverență. Jutka râde, Rita schițează un zâmbet

În doi

HORVÁTH *(se pune pup lângă fată)*: A trecut o jumătate de an deja de când am rămas patru. Cred că numai nevoia ne mai ține împreună, dar poate că mai mult. *(Trage din țigara lui Rita lăsată acolo)* Baron aşteaptă amnistia sau judecata de apoi. Şi Iepure? A dispărut, s-a evaporat, n-o să se mai întoarcă niciodată. Şi noi toți? Ce carieră! Mă simt ca un episcop păcătos care dă nemurirea pe bani.

ANDREA: Voi ați fost preferații lui Müller...

HORVÁTH *(rânjeşte amar)*: Noi am fost preferații lui Müller...

ANDREA *(se uită la el îndelung)*: Nu ți se pare că am fost atât de fericiți?

Horváth râde

Oraş cu oraş, cluburi mici şi hale mari. Dacă mă gândesc la asta mă simt de parcă aş fi lovită în față... mă răsfață trecutul nostru... şi mă tulbură. *(Se bâlbâie)* Sau pățesc ca Erika... Ce fel de diavol i-a făcut asta? Măcar dacă ar fi ucis-o doar... Nici n-o să-l prindă vreodată. Jutka n-a avut curaj să se ducă la ea deşi îi era cea mai bună prietenă, aşa că am identificat-o eu. De câte ori am visat cu ea! *(În şezut se ghemuieşte ca un embrion)*

Horváth fumează, se uită la ea îngândurat

Peste mult timp

HORVÁTH: Tot mai ai crampe?

ANDREA: De ce te interesează asta pe tine? Niciodată nu te-a interesat... ai zis să-mi rezolv singură problemele. Ai râs de mine, ai zis că sunt demnă de milă, demnă de milă... *(Şopteşte)* tu nu suporți pe nimeni care nu este perfect.

HORVÁTH: Nu-i adevărat, nici eu nu sunt perfect. Nimeni nu este. Dar cred că suntem obligați fiecare să tindem către perfecțiune. *(O clipă de enervare)* Fireşte că tu nu înțelegi asta. Pentru tine cuvintele astea înseamnă altceava... mai precis nimic. Nimic din ce ar putea avea sens. Sunteți crispați, vă e frică. Poți să te temi tot timpul, toată viața... Trebuie să învingi toate astea, să tai toate firele ce te-ar putea trage înapoi, să găseşti modalitatea de a învinge.

ANDREA: Tu vorbeşti despre copilul meu.

HORVÁTH *(calm)*: Nu te fă de râs. Cum să vorbesc despre el. Nici măcar nu înțelegi despre ce vorbesc.

ANDREA: Cât eşti de neînțelegător. Neînțelegător că... Nu vezi nimic din ce e cu adevărat important.

HORVÁTH: Eşti extenuată. Ce e cu adevărat important...? Tu eşti într-adevăr importantă pentru mine şi... văd cum te scufunzi în mlaştina asta. Ce milă ți-e de tine! *(Tandru)* Nu e voie să ne fie atât de milă de noi înşine. Nu ştiai, Andreuța? Trecutul e o chestie jalnică. Trecutul nici nu există. Nu te gândi la el.

ANDREA: Prostule. *(I se uită în ochi)* Uneori te urăsc într-adevăr.

HORVÁTH *(fumează îngândurat)*: Unde se duce drumul tău, Andreuța?

ANDREA: Şi al tău?

Pe stradă

JUTKA: De-aş şti ce te ține aici...

RITA: Asta-i simplu: munca. Nu mai simt nimic pentru nici unul dintre ei,- fiecare cu problema lui. *(Ezită)* Ştii, pe Andrea o şi compătimesc.

JUTKA: Am fost foarte surprinsă că te-ai întors.

RITA: Ți-a picat fața, țin minte.

JUTKA: S-a deschis uşa şi erai pur şi simplu acolo. Am crezut că va fi circ. Nu-mi place aşa ceva.

RITA: Ce să fac, trebuie să muncesc ceva. *(Încet, peste mult timp)* S-a deschis uşa şi eram pur şi simplu acolo. Dac-ai ştii cum îmi bătea inima.

În apartament

ANDREA: La ele te uiți pe geam, nu-i aşa? Le aud vocile. Problema e că mă minți. Te sprijini cu coatele pe pervaz, fumezi şi minți, - nimeni nu ştie ce e în capul tău. Fireşte că acum ştiu deja... că nu am însemnat nimic pentru tine. Dar cred că nimeni. Era o vreme când mă chinuiam să ghicesc la ce te gândeşti. La ce sau la cine...

HORVÁTH: O, asta mă emoționează. Continuă, poate mă şi îndrăgostesc de tine. Dar ai grijă să nu mă plictiseşti. Plângi, dulceață? *(Andrea îşi caută în poşetă)* Plânge oare? În lumina asta este chiar plăcută. Dar viața?! Asta-i altă poveste, draga mea. Ce am putea să ne mai spunem?

ANDREA *(încet)*: Aşa-i că... s-a sfârşit? *(Îl prinde de mână fără să se uite la el)* Mi-am dat seama de asta de la chiuretaj încoace. Apartamentul ăsta împuțit a omorât totul în mine ca şi anul ăsta împuțit. *(Se uită în oglindă)* Ce s-a schimbat? Nu înțeleg, nu înțeleg. Am vrut să fiu nevasta ta, să am grijă de tine... prima dată când am vrut să am grijă de cineva în viața mea. De câte ori mi-am sunat mama înainte de a veni tu acasă, ca să-mi vorbească şi mie cineva frumos în ziua aia. Sau uneori doar pentru sfaturi, cum să gătesc. *(Gest nerăbdător)* Fireşte că nu mă pricepeam la nimic. Dar asta pe tine nu te-a deranjat, doar pe mine. Şi uneori... erai aşa cu mine... *(Gest de neînțelegere)* Ce an împuțit a fost. Nici nu ştiu de ce am făcut totul.

Linişte îndelungată, camera se scaldă încet în semi-întuneric, singura pată de culoare este fata culcată pe spate cu fusta ei scurtă de un roşu aprins. Se uită la tavan, încearcă să-şi adune gândurile. Horváth la geam cu spatele spre ea.

Uneori mă-ntreb dacă n-ar trebui, poate, să reluăm totul de la capăt. Cu totul altfel.

Horváth izbucneşte în râs

Pe stradă

IEPURE: E vreo problemă că te-am aşteptat?

RITA *(râde)*: Cum să fie. Nu te-am văzut de mult. Ai avut treabă pe aici?

IEPURE: Am auzit că trupa e din nou împreună *(Jenat)* m-am gândit să vă văd.

RITA: De mult n-ai mai fost pe la noi. Între timp ne-am luat adio de la balet. Horváth experimentează mai nou can-canul.

IEPURE: Va ieşi ceva?

RITA *(după o clipă de ezitare)*: Cum să nu.

IEPURE: Şi cum e?

RITA: Să dansez din nou? *(Zâmbeşte drăguț)* Super.

IEPURE *(brusc)*: Ştii la ce m-am gândit? Să mergem la Luna Park. La urma urmei e aproape, la o aruncătură de băţ.

RITA: Nu, n-am chef. Sunt obosită.

IEPURE *(o trage de mâna)*: Te rog...

În Luna Park. O bancă.

Zgomot îndepărtat. Cei doi mănâncă hot-dog

IEPURE: Cum a fost?

RITA: Montagne rousse-ul? Divin. Mi s-a întors divin stomacul.

IEPURE: Hot dog-ul face bine. *(Mănâncă)* Aşa de bine mă simt aici. Dac-ai ştii cât e de căcat la servici! Nici nu ştiai că lucrezi, nu-i aşa? Totul se termină odată, fireşte. *(Pauză)* Şeful meu e idiot ca un cur. Mă termină, vorbesc serios. Scrie „fereastra" cu doi „k". Cred că are trei clase în total. *(Stă pe gânduri)* Nu, mai degrabă doar două, ca un tren personal. Într-o dimineaţă a venit la lucru cu faţa zgâriată... fireşte că mi-am dat imediat seama că incercase să mănânce cu cuţitul şi furculiţa. *(Se murdăreşte cu mâncarea)*

RITA *(râde de el. Iepure face o faţă nenorocită, Rita încearcă să-i cureţe hainele)*: Iepuraş, pe cuvântul meu că mi-era dor de tâmpeniile tale. Eşti plin de muştar.

IEPURE: Deşi eu am cerut ketchup...

RITA *(râde, se sprijină de Iepure, râsul ei se transformă în tusă)*: M-am înecat cu hot dog-ul ăsta împuţit.

IEPURE *(se uită la ea suspicios)*: Montagne rousse-ul... Am avut un prieten care, când a fost mic, s-a lovit la cap. De dulap. I s-a fisurat craniul. O fisură subţire ca un fir de păr, aşa încât nimeni n-a observat-o. Apoi... peste ani buni s-a urcat în trenuleţ, şi când a coborât... a început să tuşească îngrozitor. A tuşit într-un hal că eu am ştiut imediat că totul s-a terminat. S-a terminat.

RITA: Sfântă Fecioară! Şi ce s-a întâmplat cu el?

IEPURE *(se încurcă)*: Asta nu de aia am povestit pentru că întâmplător a scăpat. Poate că nici tu n-ai să păţeşti nimic! Vorbesc serios, se poate!

RITA: Sfântă Fecioară! Simt că mi se redeschide fisura.

IEPURE: Aşa-i? Aşa-i? Am zis eu. Aici în spate... nu, în faţă pe frunte. Asta e mai bine. Există speranţă.

RITA: Există? Dar nu glumeşti? Pe bune?

IEPURE: Există, jur. Lasă-mă să văd. La noi pe palier locuia un medic, aşa că eu mă pricep. *(O ia în braţe)*

RITA: Deci scap. Doamne ajută. *(Îl ia încet de mână şi îi întoarce braţul)* Interesant, mă simt destul de bine deja. Tu nu? De ce, care e problema?

IEPURE *(geme)*: Mi-e teamă că în starea ta asemenea performanțe îți fac rău. Probabil că o să ai dureri...

RITA: Interesant. Nu simt nici-o *(Îi mai întoarce brațul)* durere.

Iepure țipă. O femeie în vârstă trece pe lângă ei

IEPURE *(geme)*: Doamnă, am ajuns în ghearele unei femei brutale. Dacă vedeți o cabină telefonică, vă rog să anunțați poliția.

FEMEIA *(disprețuitor)*: Voi, tinerii, credeți că se poate orice. *(Pleacă)*

Iepure pune mâna pe umerii lui Rita şi o priveşte în ochi ca un băiețel. Rita se uită la pământ zăpăcită. Face un pas de lângă el

IEPURE *(soarbe cu zgomot. Învârte cutia de cola)*:Împuțitele astea or să ne supraviețuiască. *(Arucă furios cutia)* Pizda mă-sii de viața! N-am devenit un om de succes, ce să fac? Toții reuşesc cumva. Îmi crapă obrazul. Lucrul cel mai de succes în lume este succesul. Am să sparg banca la ruletă. Cumpăr arhipelagul Hawaii. Sau mă fac medic. Ăia-s bogați.

RITA: Dar sunt sculați noaptea.

IEPURE: Mă fac chirurg plastician. Femeile nu obişnuiesc să vină noaptea cu salvarea ca să-şi umfle sânii. *(Pe gânduri)* Deşi cine ştie.

RITA: Cred că noi trei o să reuşim. Poate că ar trebui să plec de acolo. Ar trebui să plec de acolo. Dar unde?

IEPURE: Te amăgeşti doar. Dar ai dreptate. Cine n-ar face lafel?

RITA *(tristă)*: Ce pricepi tu din toate astea, Iepure?

IEPURE: Cei trei porumbei, vezi? Pe balustradă. Se uită la hot dog-ul meu *(Îl acoperă)* Ştiți când.

RITA: Poate că ai dreptate. Poate că ar trebui s-o şterg. Toți mă plictisesc. Doamne, cât de tare mă plictisesc. Ce căcat împuțit. *(Se sprijină cu spatele de bancă)*

IEPURE: Se uită... se uită la mine. Sunt deja patru. *(Neliniştit)* Spune-mi, ai văzut Păsările? Hitchcock.

RITA: Să pleci de tot. Acolo unde se duc norii ăia. Nu contează unde.

IEPURE: Mă simt mizerabil. Fii atentă... să le dăm hot dog-urile noastre de bună voie şi să fugim.

RITA: Am să sfârşesc rău.

IEPURE: Phu, au plecat. Ce zici?

RITA: Nimic. N-are importanță.

IEPURE *(o ia în brațe. Rita îl lasă. Iepure încet)*: Şi acum nu simți că te apasă ceva lateral pe frunte? Ştii, fisura ta.

RITA: Javră ce eşti. *(Îl boxează în coaste râzând)*

IEPURE: Tu poate nici nu ştii ce simt... Omul dacă vrea foarte tare să spună ceva ce are pe suflet, e foarte posibil să nu reuşească. E bine cu tine. Bine... dar ar trebui spus mai mult de atât.

RITA *(îi zâmbeşte)*: Iepure, tu vorbeşti prea mult.

IEPURE: Am fost odată singur într-un cinema foarte prăpădit şi stăteam în faţă de tot, ştii? Şi am văzut... că ceva în faţa mea scoate fum. Ce o fi, îmi zic în gând. Cineva a aruncat un muc de ţigară sau un chibrit pe jos şi erau acolo tot felul de hârtii şi altele. Şi scotea fum şi ardea. Şi am sărit în sus şi am vrut să strig, pentru că doar eu îl vedeam. Dar nu am reuşit să spun decât f-f-f... Şi toţi urlau la mine să m-aşez şi să tac din gură. Stăteam acolo şi mă simţeam ca un idiot.

RITA: Trebuie să fi fost groaznic.

IEPURE: Toţi au sâsâit.

RITA: Şi eu aş fi sâsâit.

IEPURE: Dar cel mai rău a fost că m-au crezut nebun. Adevărul este că şi înainte am mai avut din astea. După aceea am avut întâlnire cu o fată. Am ieşit din cinema total ameţit şi i-am cumpărat flori. *(Deja strigă)* Şi atunci am simţit că n-am să pot să-i spun „ţi-am adus flori" şi din cauza asta am hotărât să-i spun doar „flori" şi să i le dau. Dar când a venit, eu stăteam în faţa ei ca un idiot şi n-am putut să scot nici un afurisit de cuvânt. Stăteam doar în mama mă-sii de viaţă şi ea devenise deja foarte nervoasă pentru că nici măcar n-o sălutasem, şi a-nceput să urle la mine, iar eu m-am gândit atunci să-i spun cât pot de tare „flori", şi atunci am deschis gura şi am început să urlu *(Urlă)* „foc, foc, foc!" *(Râde ascunzându-şi faţa în palme)*

RITA *(râde tare. Impunător)*: Du-mă la roată!

IEPURE *(afurisit)*: Bine. Cu mare drag. Deşi, permite-mi să-ţi spun că mai demult am lucrat şi eu într-un asemenea loc şi am văzut că tipii ăia care montează cutiile alea plutitoare se fac criţă în fiecare zi şi încurcă roţile dinţate. În fine, dar de asta nu ne putem da seamă decât atunci...

Rita se amuză foarte tare, e atentă. Iepure vrea brusc s-o sărute

RITA: Nu, asta nu, Iepure. Nu.

Iepure, după o clipă de derută se prosteşte iar. Pleacă. Roţile se învârt, vânzătorii ambulanţi strigă, iarmaroc în plină desfăşurare. Lumini, reclame de neon, Mickey Mouse-uri, cutii de Marlboro umblătoare, nebunie de târg, se linişteşte încet-încet.

Linişte de seară

RITA *(singură)*: N-a meritat... n-a meritat...

STRĂIN CU HAINE DE PREOT: Puţin este ce merită, deşi dumneavoastră nu ştiţi asta încă.

RITA: M-aţi speriat. Pe cuvântul meu că m-aţi speriat tare de tot.

STRĂINUL *(zâmbeşte amabil)*: Iertaţi-mă! N-am vrut, nu-mi place să sperii oamenii. Îmi permiteţi să mă aşez?

RITA: Oricum am rămas singură, absolut singură.

STRĂINUL: Nu suntem singuri niciodată. Cuiva îi pasă tot timpul ce devenim.

RITA: Credeți? Ştiți, eu nu cred. Sunteți preot, nu-i aşa? Spun asta din cauza hainelor. *(Râde)* Altfel n-aş sta aici cu dumneata. E un loc cu o reputație proastă. Un preot care se duce de la biserică spre casă,- e atât de neobişnuit, dac-ați şti! Omul ar putea crede că trăim din nou un timp al păcii, vedeți, mă şi apucă plânsul, mă iertați. Ştiți, mi-am adus aminte de copilăria mea, de mama. E ciudat că vorbesc aşa cu dumneata, dar... De câte ori am adormit în poala mamei la slujba din noaptea de Crăciun. Unde sunt toate astea? Fireşte, e jenant când omul se emoționează. Vedeți cum îmi descarc sufletul? Şi ştiți de ce? Pentru că sunteți străin.

STRĂINUL *(o ascultă atent)*: Sufletul. Singurul lucru care merită. *(Zâmbeşte)* Sper că ştiți că n-avem voie să-l lăsăm să se piardă?

RITA: Sufletul meu îmi aparține! Dumneata n-ai nimic de-a face cu el. Uitați-l. De ce stați aici cu mine, mieii dumneavoastră v-aşteaptă deja.

STRĂINUL *(ezitând)*: Miel părăsit, trăieşte sub amenințare într-un loc străin, într-un loc rău. Sufletul luceşte luminos, este imposibil de murdărit.

RITA: Ce tot vorbeşti, omul lui Dumnezeu? Câți îşi fac griji pentru mine! Prea mulți! Toți vor ceva de la mine, dumneata ce vrei? Mântuirea mea, aşa se zice...? Vă obosiți degeaba. Mi-e teamă că s-a dus pe apa sâmbetei.

STRĂINUL *(cu gâtul uscat)*: Dumneata eşti dansatoare, nu-i aşa?

RITA *(indiferent)*: De unde ştiți?

STRĂINUL *(râzând melodios)*: Vă urmăresc de multă vreme. Dac-ați ştii, fata mea, de când vă calc pe urme...

RITA: Pe urmele mele? Nu rentează. Să vă simțiți de parcă ați visa? S-aveți amintiri rele? Să linguşiți, să vreți totul... Dumneata? Să vă chinuie neliniştea... boala cea mai jalnică. Şi să vă placă banii! Să învățați scamatorii că un magician stilat, şi s-aveți precum un rege curte. Zile fără caracter, ce le-ați savura părinte! Şi toate astea nu ar fi decât o copie nereuşită a vieții mele.

STRĂINUL: Mă întristezi, fata mea. Sufletul dumitale nemuritor este bolnav.

RITA: Şi pesemne nu este nici nemuritor. *(Izbucneşte în plâns)* O, părinte, de ce nu există scăpare? Vă rog să mă ajutați, vedeți că plâng, vă rog. Dumneavoastră sunteți probabil ultimul om inocent... altfel v-ați fi dat seama cine sunt şi ați fi fugit de mine. Sunt un nimeni mic şi jalnic. M-am umilit, sunt o laşă. De ce nu pot să trag o concluzie? Poate că sentimentele mele sunt prea profunde,- sau poate prea superficiale. N-am să aflu niciodată ce se petrece în adâncul meu.

STRĂINUL: În adâncime se învârte un vârtej. Cine-l priveşte, ameţeşte. Vederea lui l-ar şoca. Trebuie să piară fără milă. Să piară, mă-nțelegi? Cum

sună...? Adu-ți aminte în gând, te-implor. Dacă te șochează, respinge-l, orice ar fi, o parte a corpului sau un gând.

RITA *(cu nădejde nebună)*: Oare există viață veșnică?

STRĂINUL: Există o viață veșnică, curată, pură. *(Ezită)* Și până atunci? Tot ce este curat... viața ostenitoare, creșterea copiilor, teama de ce va veni. Pragul peste care trebuie să păşim cu toții... *(Visător)* pragul ultimei judecăți.

RITA *(nebunatic)*: Viața ostenitoare și creșterea copiilor... părinte, eu am avut trei chiuretaje. Cine a vrut asta? Cine ne umileşte?

STRĂINUL: Eu știu cine.

RITA: De ce nu mai pot să am copii? Și de ce suntem singuri?

STRĂINUL: Inima Lui este tristă, îi așteaptă pe cei pierduți. Respinge, fata mea, lucrurile care te șochează. *(Extrem de trist)* Cunoşti albul? Albul zăpezii, albul lenjeriei curate de pat, spuma pârâurilor repezi. Trebuie să devenim curați. Ce milă mi-e de tine, fata mea! Mi se frânge inima.

RITA: Dumnezeul meu drag! *(Plânge în hohote)*

STRĂINUL: Dacă aș putea să vărs o lacrimă, aș plânge cu tine, fata mea. *(Duce mâna la geantă și o deschide)* Milostivitatea Lui peste noi.

HORVÁTH *(vine)*: Rita! Tu aici?

Străinul dispare în ceață

RITA: Feri! Feri! *(Fuge spre el)*

În doi. Scenă suplimentară

IEPURE: Știu de ce vreți să vorbiți cu mine. Că să-i iau locul lui Feri Horváth în trupa asta nouă. Dumneata vrei să-l dai afară pe Horváth.

IMPRESARUL *(râde melodios)*: Dacă știți deja... Dumneata eşti un băiat foarte deştept, Iepure.

IEPURE *(plictisit)*: Mi-e teamă că n-aveți destulă putere pentru asta.

IMPRESARUL *(zâmbeşte)*: Am toată puterea ca să fac asta... Iepure. De fapt, de ce vi se spune aşa?

IEPURE *(plictisit)*: Pentru că aveam gură de iepure când eram mic. Am rămas până în ziua de azi cu defect de vorbire.

IMPRESARUL: Nu se observă.

IEPURE: Adică... pesemne că a trecut. Cam de când a plecat Müller. Deşi...

IMPRESARUL: De jumătate de an s-a desființat trupa...

IEPURE: ... nu mă duc la nimeni.

IMPRESARUL: ... și eu m-am hotărât s-o pun pe picioare.

IEPURE: Ca să fiu sincer, nici nu m-am dus vreodată. Mi-era ruşine.

IMPRESARUL: Sincer vorbind: văd ceva fantezie în ea.

IEPURE: Dar nici defectul meu de vorbire nu mă mai interesează.

IMPRESARUL: Dar nu în felul ăsta. Cine ştie ce aduce ziua de mâine!

IEPURE: Cine ştie ce mă interesează pe mine de fapt?

IMPRESARUL: Dumneata trebuie să-nțelegi: trupa lui Horváth este neviabilă.

IEPURE: Despre ce vorbim noi doi de fapt?

IMPRESARUL: Noi doi vorbim despre acelaşi lucru. Viitorul.

IEPURE: Vă mulțumesc pentru ofertă, şi cu mulțumiri o refuz.

IMPRESARUL: Omule! Dar de ce?

IEPURE: Eu ştiu motivul.

IMPRESARUL: Dumneata nu gândeşti, prietenul meu tânăr, voi nu gândiți niciodată. Dar fireşte că nu am nevoie de dumneata ca să gândeşti, ci să dansezi.

IEPURE: Nu cred că vă prea interesează, dar vi-l pot spune.

IMPRESARUL *(trist)*: V-am vrut doar binele. Dumneata eşti nebun, fiule. N-o să se aleagă nimic din dumneata.

IEPURE: Nu-i iau locul lui Horváth pentru că el este mult mai talentat decât mine. Mai precis: el este un talent. Păstrați-l, odată el va putea însemna foarte mult pentru dumneata.

IMPRESARUL *(trist)*: Îmi pare rău pentru dumneata. Văd că sunteți foarte hotărât. Mi-e teamă că... mai târziu o să regretați. Numai că atunci n-am să vă mai fiu la îndemână, ca să vă ajut.

IEPURE *(politicos)*: N-am nevoie de ajutorul dumitale. *(Se mai întoarce)* Dumneata eşti un om bun. M-ai dezamăgit într-un sens bun. *(Pleacă)*

La vorbitor într-un penitenciar.

Apar Jutka şi Horváth

JUTKA: Salut.

BARON: Salut.

HORVÁTH: Hello. Ce mai faci? *(Toți se jenează)*

JUTKA: Avem timp până la ora treisprezece, aşa a spus sticletele.

BARON: Nu le zi aşa.

JUTKA: Totuna. Deci până la unu. Până la unu...

HORVÁTH *(stă lângă Jutka, după o pauză de tăcere)*: Jutka ți-a adus ceva. A lăsat afară.

JUTKA: Ți-am adus...

BARON: Nu-mi trebuie nimic, mulțumesc.

JUTKA: Pachet. Cu tot ce-ți place. Trebuia să-l lăsăm afară. Noi rămânem până la unu.

BARON: Altă dată să n-aduci nimic.

JUTKA: Au spus că-l primeşti.

BARON: Am mai spus-o şi data trecută.

JUTKA: Azi-noapte am visat cu tine, ştii.

BARON *(indispus)*: Şi ce ai visat?

JUTKA: Că se va schimba totu-nspre bine. Că nu mai eşti aici...

BARON: Am auzit că te-nsori, Horváth. Bine faci.

JUTKA: Aşa de bine a fost...

BARON: Ai noroc cu Rita, crede-mă.

JUTKA: De ce tot vin eu aici?

HORVÁTH: Nu-i încă sigur. Ea vrea tare de tot.

BARON: Să vrei şi tu odată.

HORVÁTH: Să lăsăm asta acum.

BARON: În sfârşit cineva care te suportă.

JUTKA: Totuşi eu sunt absolut convinsă că se va schimba înspre bine totul.

BARON: Iar pe tine Jutka ăştia te cred deja nebună că vii atâta pe-aici. Îți petreci tot timpul în închisoare.

HORVÁTH *(încurcat)*: Lasă asta, omule. Ce va fi cu tine? Uneori mi se pare că totul e o înscenare.

BARON: Contul trebuie odată achitat, Horváth. Nu pot să fiu veşnic ştrengar. *(Se plimbă)* Acuzarea e gata, îmi aştept verdictul. Am ucis un om, şi? ... I-am împrăştiat apartamentul, i-am luat totul, dar am dat-o în bară. Restul ce mai contează? Dar nu pot să rămân aici veşnic, trebuie să se ştie că am şi eu dreptatea mea.

JUTKA *(şopteşte)*: Judecătorii n-or să înțeleagă nimic.

BARON: Nu putem fugi la nesfârşit de ceea ce urmează. *(Se plimbă)* Nu mi se mai ajungea la nas, deşi eram un prăpădit, un nimeni. E timpul să înțeleg totul. Vroiam să fiu mare domn, mare şmecher, scamatoria asta nu mi-a ieşit şi m-am dus de râpă. Contul ăsta eu îl achit.

JUTKA: Baron... aş vrea să te aştept. Aş vrea să te aştept. Aş vrea să... nu ştiu dacă o să meargă? Baron... o să mă urăşti?

BARON: Ce mi-aş fi dorit! O întreagă grădiniță de copii. M-aş fi dus cu tine în camera de naştere. Dar asta aici nu contează. Criminali, nebuni, vagabonzi. Trebuie să uiți, să scapi de toate astea. Uită-mă! Măcar am fost capabil să-ți spun asta. Sunt un vierme, dar un vierme cu stil. Părul mi se înmoaie de sudoare, gura îmi tremură, mi-e scârbă

de mine, dar în vis o fac totuşi din nou. M-am săturat de toţi cei care au rămas cinstiţi. Până şi tu, ce ştii tu despre mine? Fragmente... Dacă-mi povestesc viaţa, murdăresc cu ea pe toţi. Ce fel de urmă las eu după mine? N-ar fi mai bine să dispar numaidecât pentru totdeuna? Ce mai aştept? Îmi număr paşii. Scriu comentarii nesfârşite la viaţa mea. Păi, rămâi cu bine, fantezie magică! N-am decât să te-ngrop şi s-arunc pământ peste tine. Iute.

JUTKA: De-ai mai scăpa de-aici.

BARON: Nu m-ar aştepta nimic. Şi nimeni, nici tu. *(Plictisit)* Viaţa nu se opreşte. Aş porni de unde-am rămas? Mă simt păcălit, nu mi s-a dat să fiu nici măcar nemernic. Respir adânc, să-mi potolesc ruşinea. *(Râde forţat)*

JUTKA: Mi-e teamă că nu mai suport. Nu suport cum mă chinui. Jur că am făcut totul pentru tine. E firesc ca tu să ai dreptul la tot, dar ce mai aştepţi de la mine?

BARON: Nu mai vii, aşa-i?

JUTKA: Doar tu eşti cel care vrea asta, tocmai tu.

BARON *(râde de ea)*: Cât eşti tu de stupidă, într-adevăr. Când se va sfârşi totul, ţie o să-ţi fie cel mai greu. Dar evident, tu nu ştii asta încă.

JUTKA: Tu ai zis că n-ar folosi la nimic.

BARON *(calm)*: Nici n-ar folosi. Du-te!

JUTKA *(distrusă)*: Iartă-mă, dar nu o să mai pot veni aici. Eu ştiu că nu sunt cu adevărat vinovată de nimic. Şi nu vreau să mă mai gândesc la asta. *(Pleacă)*

BARON: Păi, pe tine nu te miră nimic? Chiar nimic?

HORVÁTH: Cu frânghia pe gât mai bine taci. Asta nu mai e glumă, s-a decis totul. *(Îi oferă tutun)* Spune, ce rămâne din tine, omule? *(Baron fumează)* Propria piele îi este dragă fiecărui animal. La asta să te gândeşti. Atenuare poţi găsi oricând. Trebuie doar s-o cauţi.

BARON: Propria piele îi este dragă fiecărui animal. Plânge sub cuţit... Şi ce ridică omul din jeg, din rândul animalelor? Avem piele de aur? Merită asta atât? Şi cine vede dinainte ce ne aşteaptă dincolo de toate astea? Asta e bine sau e o nebunie? Cu frânghia pe gât mai bine tac.

HORVÁTH: Plângi, salivează pe pantofii judecătorilor *(*celor trei inimi moi care abia aşteaptă să te-njuri singur. Inima lor este din unt topit, n-au cum să ţină frânghia, tremură până mai ai carne pe oase, bâlbâie-te până mai ai limbă. Roagă-l pe cel în care crezi să aibă milă*)* altfel ce rămâne din tine? *(Îşi aprinde o ţigară)* Frunză în bătaia vântului.

BARON: De jumătate de an stau în celula mea privată şi o să mai stau încă o jumătate aşteptând graţierea care, fireşte, va veni. Îmi reparcurg viaţa şi îi raportez unicului meu vizitator, ţie, la ce concluzii am ajuns. Ce fel de drepturi am avut şi ce fel de obligaţii. Ce puteam să fac? Puneam pe cântar drepturile şi obligaţile şi talerii rămâneau în

cumpănă. Să evaluăm opera mea pământească. Ce a rămas după mine? Vina mi-e întâmplătoare, viața mi-e întâmplătoare, am fost toporul lui Raskolnikov. Trebuie să înțeleg pentru ce am trăit până acum douăzeci şi patru de ani. Cred că n-am priceput nimic. Dar fireşte că asta nu contează.

HORVÁTH *(se ridică pe vârfuri la fereastra cu gratii)*: Mănâncă deținuții, vezi? În mijloc gardianul. Douăzeci de ani ai să mănânci şi tu aşa. Ce ciudată e imaginea asta. *(Rânjeşte)* Auzi, lui Müller i-ar place!

BARON: Să lucrăm cu Müller... a fost, fireşte, îngrozitor. Ura lumina artificială, dar şi soarele arzător. Iar eu care mă ocupam de închirierea sălilor, credeam că înnebunesc. Trebuia lumină filtrată, numai norii, norii... sau amurgul. Mă simțeam de parc-aş fi luptat cu Dumnezeu. Chinuie-te, chinuie-te şi cine zice că o să şi reuşeşti? Cum ne regiza a fost, fireşte, îngrozitor. Sau asta am spus deja? Auzi, Horváth? Dacă regizezi pe cineva, te va urî. Sau se va teme de tine. Trebuie să-i dai comenzi. Fă schițe, desenează-l pe o hârtie,- dacă ai desenat pe cineva, ai şi pus mâna pe el. Mă auzi? Drumul ăsta duce, fireşte, în iad.

HORVÁTH *(se uită la deținuți)*: Parcă ar fi un coşmar nemțesc, baroc. Cina puşcaşilor detaşamentului „Sfântul Gheorghe" la duce. Cine l-a făcut?

BARON: Holbein, da, un nemernic de treabă, îmi place de el. În fiecare zi s-a îmbătat şi şi-a bătut nevasta. Căuta drumul spre mântuire. *(Se ridică pe vârfuri, se uită)*

HORVÁTH: E ca un tablou. Vezi? *(Râde, bate în gratii)* Sunt gri, nu-i aşa? Gri, în pizda mamii lor!

Scenă suplimentară.

Se poate introduce în mijlocul piesei. Doi inşi aplecați asupra unui trup, într-o piață, seara târziu

POLIȚIST I: Din ce eşti tu alcătuit, omule? Eu nu mai pot să mă uit...

POLIȚIST II: Ți se întoarce stomacul?

POLIȚIST I: Cu aşa ceva nu te poți obişnui.

POLIȚIST II *(examinează trupul)*: Pe burtă e crucea însângerată. A muncit „călugărul".

POLIȚIST I: Dar de ce le taie aşa? *(Se luptă cu greața)* Totul e plin de...

POLIȚIST II: Şi acum?

POLIȚIST I: Da, da, domnule locotenent, lecția e servită. *(Se întoarce cu spatele la el, vomită)*

- # -